

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ
ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΤΟΜΟΣ ΙΑ' - ΕΤΟΣ 21
 Συνδρομή Έσωτερικῶν δρ. 16
 Συνδρομή Ἐξωτερικῶν γρ. 20

ΔΙΕΥΘ. ΕΚΔΟΤΗΣ : ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
 ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Σωκράτους ἀρ. 2
 Καὶ ὁδὸς Κοραῆ ἀριθ 5

Η ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΑ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὡς φαίνεται, ἡ ἰδέα τῆς ἄνευ σύρματος τηλεγραφίας διὰ μέσον τῶν ἠλεκτρο. διακινύσεων ἀνήκει εἰς τὸν Ποπλώφ, ῥώσσον καθηγητὴν, καθ' ὅσον ὁ μὲν Μαρκόνι ἔλαβε τὸ σχετικὸν ἀγγλικὸν προνόμιον τὸν Ἰούνιον τοῦ 1896, ἐνῶ ἡ δημοσίευσίς τοῦ σχετικοῦ ὑπομνήματος τοῦ Ποπλώφ, ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς φυσικομηχανικῆς Ἐταιρείας ἐγένετο τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1895, ἦτοι ἐπὶ μῆνας πρότερον.

Ὁ Μαρκόνι ἐφευρέτης τοῦ ασυρμάτου

καὶ τὸν ἑαυτὸν του, μικρὸν ἔτι διὰ τοιαύτην σοβαρὰν ἐπιχείρησιν, τὸ 22ον τῆς ἡλικίας του ἄγων, οἱ Ἄγγλοι ὅμως πρακτικώτεροι ἀντιληφθέντες τὴν σπουδαιότητα, ἀνέλαβον τὰ τῆς μελέτης. Ὁ δὲ Preece Διευθυντὴς τῶν ἀγγλικῶν τηλεγράφων ἐποίησατο ἀμέσως σχετικὴν διάλεξιν, ἐξάρας τὰ εὐχάριστα πορίσματα τοῦ νεαροῦ Ἰταλοῦ φυσιολόγου. Εἶναι βέβαιον, ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς προσηγουμένοις, ὅτι ὁ Μαρκόνι δὲν ἀνεκάλυψε νέαν τινὰ φυσικὴν δύναμιν, ἀλλ'

ἐπέτυχε καλεϊτέραν χρῆσιν δυνάμεως ἤδη ὑπαρχούσης, δηλαδὴ εὔρε τι ἀνώτερον τοῦ πομποῦ τοῦ Χέρτζ, κατορθώσας, ὥστε τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα νὰ ἐκπέμπωνται μακρότερον. Εὔρε δὲ ἐπίσης τὸ μέσον νὰ ἐνισχύη τα ἠλεκτρικὰ κύματα, ἅτινα καθίστανται ἱκανὰ νὰ ἐξικινούνται εἰς μεγάλης ἀποστάσεις.

Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα ἐκρίθησαν τότε ἐπαρκῆ καὶ ἤλπισαν, ὅτι ὅπως καὶ τὸ τηλέφωνον, οὗ καὶ ἡ ἄνευ σύρματος τηλεγραφία θὰ εὔρισκε τὴν δέουσαν βαθμυδὸν ἀνάπτυξιν τῆς. Οἱ δὲ Ἄγγλοι τοσοῦτον ἐνεθουσιώσθησαν ἐκ τῶν πρώτων ἐνδείξεων, ὥστε ἀμέσως ἐοχηματίσθη Ἐταιρεία, μὲ κεφάλαιον 500.000 φρ. διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐκμετάλλευσιν τοῦ νέου τούτου εἶδους τῆς τηλεγραφίας. Ἐνῶ δὲ ἐνταῦθα κατεγίνοντο ἔτι εἰς μελέτας περὶ τῆς προόδου αὐτῆς, οἱ πέραν τῆς Μάγχης ἀντίπαλοί των, οἱ Γάλλοι, ἀμέσως ἐπεδόθησαν πρακτικώτερον εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τῶν τηλ. σταθμῶν.

Ἢδὴ ἄς ἐξετάσωμεν ποῦ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ τηλέγραφος τοῦτος.

Τὰ μέχρι τοῦδε γινόμενα σχετικὰ πειράματα καὶ αἱ ἐγκαταστάσεις σταθερῶν σταθμῶν εἰς μεγάλας ἀποστάσεις δὲν ἔδωκαν πλήρη ἐπιτυχίας ἀποτελέσματα, οἷα τὰ ἐν τῇ θαλάσῳ γινόμενα μεταξὺ τῶν πλοίων καὶ τοῦτο ἔνεκα τῆς μεσολαβήσεως φυσικῶν ἐμποδίων, οἷον αἱ πόλεις, οἱ ὑργοί, τὰ κωδωνοστάσια, τὰ ὄρη, τὰ νέφη κτλ. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ ἄνευ σύρματος τηλεγραφία, ὡς νῦν εἶ ἔχει, δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν μετὰ σύρματος τοιοῦτον, ἂν δὲν ἐφευρεθῇ ἄλλη βασιμωτέρα ἐπίνοια. Καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν ἀντικατεστάθησαν ἔτι οἱ μετὰ σύρματος ἀγωγῶν τηλεγρ. σταθμοὶ διὰ τῶν ἄνευ σύρματος τοιούτων. Πρώτη δὲ ἡ Ἄγγλια θὰ ἐγκαθίστα τοιοῦτους σταθμοὺς εἰς τὰς ἀγγλικὰς νήσους, εἰς Γιβραλτάρ, Μελίτην,

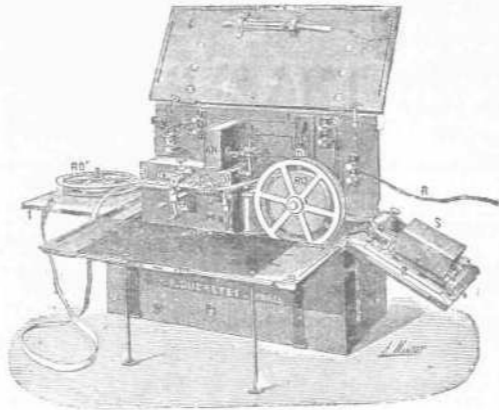
Κρήτην, Κύπρον κτλ. και δὲν θὰ ἐξηκολούθει δαπανώσα κολοσοιαία ποσὴ λυγῶν διὰ τὴν ἐγκατάστασιν και συντήρησιν ὑποβρυχίων καλωδίων. Καὶ ἡμεῖς ἔτι θὰ ἐγκαθιστώμεν τοιοῦτους σταθμούς εἰς τὰς νήσους μας και δὲν θὰ ὑπεβαλλόμεθα πλέον εἰς δαπάνας. Καὶ τοῦτο φρονοῦσι πάντες οἱ σοβαρῶς περὶ τούτου ἀσχολούμενοι παρὰ τὰς διατυμπανιζόμενας διαφημίσεις περὶ ἐπιτυχῶς τοιαύτης συγκοινωνίας μεταξὺ ἀπομακρυσμένων σταθμῶν, ὡς γνωστὸν τυγχάνει ἡμῖν, διὰ οὐδὲ μεταξὺ ἐγγύς τοιούτων ἐφημερίσθη ἔτι τελείως. Καὶ ἴδον οἱ λόγοι: Ἐν περιπτώσει καταγίδος, ἢ συγκοινωνία ἕνεκα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ τοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ ἐπιφέρει ἐνοχλήσεις και σύγχυσιν τῶν ἠλεκτρικῶν διακυμάνσεων, καθιστώσα ἀδύνατον τὴν ἀνταπόκρισιν. Αἱ δὲ ἠλεκτρ. διακυμάνσεις μεταφερόμεναι κυκλῆδόν δύνανται νὰ παραλαμβάνονται και ὑπὸ ἄλλων σταθμῶν. Φαντασθῶμεν δὲ τί θὰ ἐγίνετο, ἐὰν αἱ Ἀθήναι, ὁ Πειραιεὺς, ἡ Αἴγινα, αἱ Σπέτσαι, ἡ Ὑδρα, ἡ Σύρος, ἡ Τήνος, ἡ Ἄνδρος, αἱ Θήβαι και τὰ Μέγαρα συνκοινωνῶν διὰ τοῦ ἀουρμάτου τηλεγράφου. Ὅλοι θὰ παρελάμβανον ταυτοχρόνως ὅ,τι οἱ ἄλλοι θὰ ἐτηλεγράφουν και ἐννοεῖται, ὁποῖα σύγχυσις και τί εἶδος ἀκατανοήτων σημείων θὰ παρελάμβανον Ἐν τῷ στρατῷ και τῷ ναυτικῷ ὁμοῦς ἡ ἀουρμάτος τηλεγραφία παρέχει ἀρκετὰς ἐκδηλώσεις και εἰς τινὰς περιπτώσεις ἀποβαίνει χρησιμωτάτη και πολύτιμος.

Διὰ τοὺς ἀνιχνευτὰς ἐν τῷ στρατῷ εἶναι μεγίστης σημασίας πρόβλεπος, ἰδίως ὁπότεν ἀποσπάσματα ἀνέρχονται ἐπὶ τῶν ὁρέων ἢ εἰσέρχονται εἰς τὰ δάση πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν θέσεων και τῶν κινήσεων τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ ἄνευ σὺρματος τηλεγραφία δύναται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ προσφέρῃ μεγάλας ἐπηρεασίας διὰ τῆς ταχείας ἀποστολῆς εἰδήσεων και ἰδίως, ὁπότεν τύχη νὰ περικυκλωθῶσι τοιαῦτα ἀποσπάσματα ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ὡς κεραίαν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μεταχειρίζονται ἀγωγὸς ἀνυψωμένους διὰ (χαρταετοῦ) ἢ δι' ἀεριστάτου πληρομένου δι' ὕδρου γόνου, ἅτινα φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν.

Ὁ Φάρος και τὰ πλοῖα.

Διὰ τὴν συνεννόησιν ἐπίσης μεταξὺ τῶν πλοίων πρὸς ἀλληλα και τούτων μετὰ τῆς ξηρᾶς, ἢ συνεννόησις αὕτη εἶναι ἐπιτηδὴ και πολύτιμος, καθ' ὅσον δὲν ἐπιηρεάζεται ὑπὸ φρικῶν ἐν τῷ μεταξὺ ἐμποδίων, τοῦ διαμέσου αὐτῶν ὄντος καθαροῦ και ἀσφαλοῦς. Καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν μεγαλειτέραν ἐγκατάστασιν ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ ἐν τῇ ξηρᾷ. Ἐν τῷ στρατῷ ἢ μεγίστη ἀπόστασις, ἣτις δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ, ὁπότεν μάλιστα γίνεται χρῆσις κεραιᾶς 300—400 μέτρων διὰ δεδεμένον ἀεριστάτου δύναται νὰ φθάσῃ κατὰ μέγιστον ὄρον τὰ 100

χιλιόμετρα ὁπότε ἀπολαμβάνουσι ἀρκετὰ εὐάρεστα ἀποτελέσματα. Ἡ ἄνευ σὺρματος λοιπὸν ἠλεκτρικὴ αὕτη τηλεγραφία λειτουργεῖ τό γε νῦν ἔχον εἰς πολὺν περιορισμένον κύκλον και εἰς μικρὰς σχετικῶς ἀποστάσεις, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων· δυνάμεθα δὲ ἀσφαλῶς νὰ εἴπωμεν, ὅτι εὐρίσκεται ἔτι ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς· μολονότι δὲ πολλοὶ καταγίνονται, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλλίσωμεν, ὅτι διὰ τῶν ὑπαρχόντων μέσων θὰ ἐξιχθῇ εἰς τελικὰ ἀποτελέσματα. Τοιοῦτος λοιπὸν εἶναι ὁ μέχρι σήμερον ἀουρμάτος τηλεγράφος καλούμενος, ὅστις περιορίζεται εἰς ὅσα προηγουμένως ἐξεθέσαμεν.

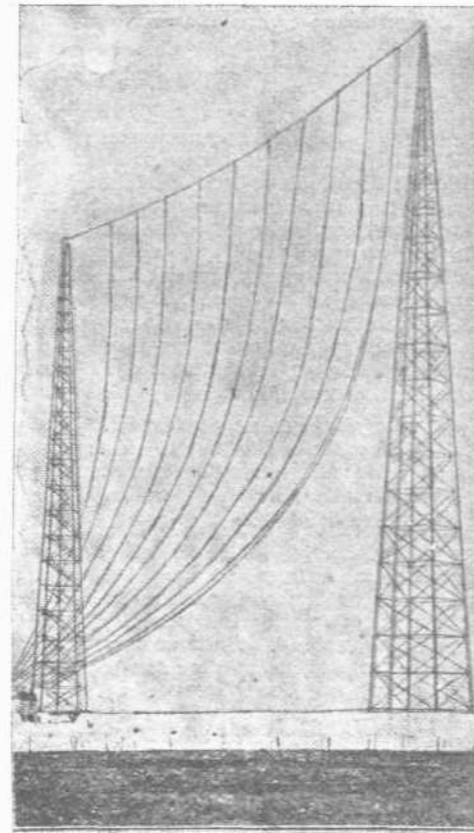
Συσκευή ἀουρμάτου Τηλεγράφου

Ἐν τῇ ἀνωθι εἰκόνι ἐμφαίνονται μία συσκευή μαρκονείου τηλεγράφου, ὡς ἔχει τὴν σήμερον. Ἄν διαφέρει ἐξωτερικῶς πολὺ τῆς συνηθῆς μορφοῦς συσκευῆς τοῦ συνηθῆς τηλεγράφου και ἦτις και αὕτη φέρει ὅπως ἐκείνη τὴν ταινίαν τῆς μετὰ τοῦ ὁρολογιακοῦ μηχανισμοῦ τῆς, τὸν πομπὸν τῆς, τὸ γαλβανόμετρον κ.τ.λ. ἐκτὸς τοῦ ἰδιαίτερου τῆς δέκτου.

Ἐν τέλει, παρατίθεμεν και δύο εἰκόνας ἀουρμάτων τηλ. σταθμῶν τῆς Καζαμπλάκας, ἐξ ἧς συνεννοῦντο μετὰ τὸν πύργον τοῦ Ἄϊφελ, ἐν ἑν Παρισίοις, και τοῦ ὑπερωκεανείου ἀουρμάτου τηλεγράφου ἐν Ἀμερικῇ. Ὡς βλέπει τις ἀποτελεῖται ἐκ πληθώρας συρμάτων διὰ τὴν ὅσον ἔνεστι μεγαλ. ἐπιφάνειαν και ἀκριβεστέραν παραλαβὴν τῶν ἠλεκτρικῶν διακυμάνσεων. Ἀλλὰ μεταχειρίζονται ἄξιμα παραγόμενον διὰ δυναμομηχανῶν και οὐχὶ διὰ στηλῶν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τῆς ἐκθέσεως τῶν μέχρι τοῦδε τηλεγραφικῶν συστημάτων, δὲν ἠθέλην εἶσθαι ἀσκοπον, νομίζω, οὔτε περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν και ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ γίγαντος τούτου και τοῦ αἰτίου τῶν περιεργωτέρων τῆς πλάσεώς μας φαινομένων.

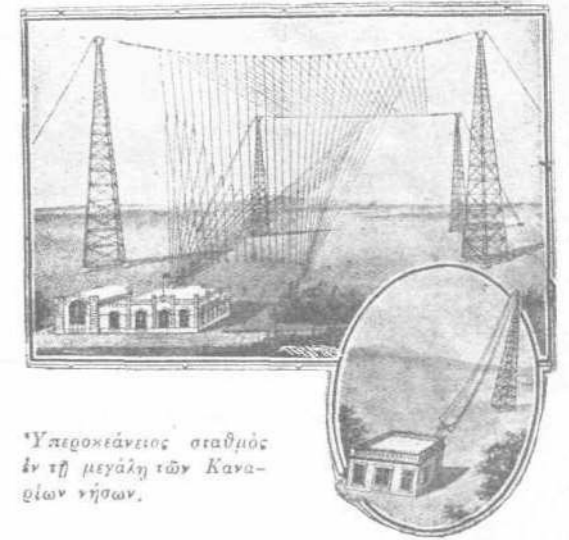

Σταθμὸς ἐν Καζαμπλάκα ἰδρυθεὶς τῷ 1908 και ἐπικοινωνῶν μετὰ τοῦ Πύργου τοῦ Ἄϊφελ.

Ἡ τηλεγραφία δὲν εἶναι τὸ μόνον τέκνον τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ὁ ἠλεκτρισμὸς δὲν περιορίζεται μόνον ὅπως μεταφέρῃ, ἀκαριαίως τοὺς διαλογισμούς μας ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους τῆς γῆς εἰς τὸ ἕτερον και τὰνάπαλιν, ἀλλὰ μεταβιβάζει και τὴν μουσικὴν και τὸν ἑναρθρον λόγον ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, παρέχει δ' ἐπίσης ἡμῖν τὴν εὐκολίαν διὰ τῶν ἠλεκτρικῶν ἀκτίνων τοῦ νὰ βλέπωμεν διὰ μέσου τῶν σκιερῶν σωμάτων· προσεῖ μεταχειριζόμεθα αὐτὸν εἰς τὴν βιομηχανίαν, εἰς τὴν λατρικὴν κλ. Τῇ Ἀληθείᾳ ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐπετέλεσεν ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεώς του μέχρι σήμερον γιγαντιαία ἔργα, ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβος τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας καθ' ὅλον τὸ διαρρεῦσαν τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, οὐ μόνον διὰ τῆς ἀνακαλύψεώς του, ὡς σπουδαίου παράγοντος ἐν τῇ φύσει, ἀλλὰ και διὰ τῆς ἐφαρμογῆς του ἐν τῇ βιομηχανίᾳ και τῇ τέχνῃ Ἡ συμμετοχὴ δὲ αὐτοῦ ὡς ἀπολύτου στοιχείου ἐν τῇ παγκοσμίᾳ ὑφῆ και συναρμολογῇ τῶν ἐνοργάνων και ἀνοργάνων ὄντων και ἀναποφεύκτου κύρους ἐν τῇ ὁλότῃ τοῦ σύμπαντος ἀποτελεῖ τὴν κορωνίδα τῆς ἀνθρωπίνης ἰδιοφυΐας ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει τοιαύτης κολοσοιαίας δυνάμεως. Ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶναι μία δύναμις συμμετέχουσα εἰς πάσας τὰς ὁρατὰς

και ἀοράτους ἐκδηλώσεις τῆς φύσεως και δὲν πρέπει νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰς μέχρι τοῦδε ἐκδηλωθείσας ἐνεργητικὰς και εὐεργετικὰς αὐτοῦ ἀποδόσεις ἐν τῇ τηλεγραφίᾳ, τῷ φωτισμῷ, τῇ τηλεφωνίᾳ, τῇ θεραπευτικῇ, τῇ ἀκτινοβολίᾳ, τῇ πολλαπλῇ συμμετοχῇ αὐτοῦ ἐν τῇ χημίᾳ, τῇ τέχνῃ κτλ. Ἀλλὰ ν' ἀγαμείνωμεν ἔτι και τὰς ἄλλας νεωτέρας αὐτοῦ ἀποκαλύψεις, ὡς πασιδῆλως μᾶς ἐπιφυλλάσει διὰ τῆς ἀλματώδους και ἐκπληκτικῆς ἐξελιξέως του.

Ὁ ἠλεκτρισμὸς λοιπὸν, ὡς δῆλον γίνεται, εἶναι μία σημαίνουσα δύναμις ἰσχυρὸν στοιχεῖον, ἀνεκτίμητος παράγων, ἀλλὰ και ἀπηγῆς Ἡφαίστος, και καλοκῆρατος Ζεὺς, χορηγῶν και ἀφαιρῶν τὴν ζωὴν, παρέχων ἀγαθὰ και κατακαίων τὰ πάντα, σιδηρὰ χεῖρ τοῦ ἀοράτου και μεγαλεπυβόλου ὄντος, ὅστις δι' αὐτοῦ κανονίζει και ρυθμίζει τὰς κινήσεις και συστάσεις τῶν ὄρατων και ἀοράτων δυνάμεων, τῆς ὄρατῆς και ἀοράτου φύσεως, ἣτις συμπλέκει τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς και τῆς ὕλης. Ἀπεκαλύφθη ἤδη, ὅτι ἄνευ ἠλεκτρισμοῦ ὁ ἥλιος δὲν φωτίζει, ὅτι ἄνευ αὐτοῦ τὰ νέφη δὲν μετατρέπονται εἰς βροχὴν, ἔλξιν και ἄπωσης τῶν σωμάτων δὲν θὰ ὑφίστατο, ὁ μαγνητισμὸς δὲν θὰ εἶχεν ὑπόστασιν, ἄνευ τέλος τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός και τῆς ἠλεκτρικῆς δυνάμεως, ἢ βιομηχανία και ἡ τέχνη ἀνατιρρητῶς δὲν θὰ προήγοντο τόσον ἀλματώδως, δὲν θ' ἀπεκαλύπτετο ἡ παλμικὴ και μεταδοτικὴ ιδιότης τοῦ αἵθερος και τόσα ἄλλα, ἅτινα περιττὸν ἤδη νὰ ἀναφέρωμεν Ὁ ἠλεκτρισμὸς ἤδη μᾶς ἐπιφυλλάσει τὰ νεώτερα αὐτοῦ θαύματα. Αἱ προ-

Ἐπιφανειακὸς σταθμὸς ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν Καναρίων νήσων.

σεχεῖς ἀποκαλύψεις, αὐτοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον ἔσονται ἀπείρως μεγαλιτέρας και καλεῖται αἱ μέλλουσαι ἐξελιξέεις και πρόοδοι τοῦ ἀοράτου τούτου στοιχείου θὰ βελτιώσῃσι κατὰ πολὺ τὴν τύχην και τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ ἐξα-

σφαλισωσιν αὐτῶ οὐσιαστικῶς εὐτυχεστέραν διαβίωσιν καὶ θὰ τὸν φέρωσιν εἰς νέους καὶ εὐρύτερους ὀρίζοντας δράσεως καὶ ἀσφαλοῦς εὐτυχίας. Διὰ τῶν διαφορῶν λοιπῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, μέλλει ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὰ φαινόμενα νὰ εὐδαιμονήσῃ καὶ νὰ κατασυντριφῇ ὑπὸ τὸ βαρὺ αὐτοῦ πέλμα τὴν ἀτυχίαν καὶ τὴν ὀδύνην, τὴν ἀνίαν καὶ τὴν πενίαν συνθάπτων ἑσαεὶ τὴν κακοδαιμονίαν καὶ τὰ ἐκ ταύτης πηγάζοντα κακά.

Φ Π.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΑΝΕΝΣΑΡΚΩΣΕΩΣ

ΑΓΓΕΛΘΕΙΣΔΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΡΩΝ

Ἡ ἀξιόλογος μηνιαία ἐπιθεώρησις «*Filosofia della Scienza*» ἐκδομένη ἐν Παλέρμῳ τῆς Ἰταλικῆς παρὰ τοῦ κ. Ἰννοκεντίου Καλδερόνη, περιέχει ἄρθρον ὑψίστου ἐνδιαφέροντος ἐπὶ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐκείνου φαινομένου τῆς ἀνεσαρκώσεως, τοῦ ὁποίου γνωρίζομεν ἤδη περιπτώσεις τινὰς, καὶ ἃς θέλει ἀναφέρει ἐν τινὶ ὑπὸ ἐκτύπωσιν εὐρισκομένη συγγράμματι αὐτοῦ ὁ διάσημος πνευματιστὴς Ἀλβέρτος δὲ Ροχὰς (Albert de Rochas) «*Ἀλλεπαλλήλοι βίαι*». Ἴδού ἡ μετάφρασις μέρους τοῦ ἁρθροῦ τούτου γεγραμμένου παρὰ τοῦ Δρις Καρμέλο Σαμόνα.

*Αγαπητέ μοι Καλδερόνη,

Παρὰ τὸν ὄλιγον μυστηριώδη χαρακτήρα τῶν συμβάντων, ἅτινα προηγήθησαν τῆς γεννήσεως τῶν δύο θυγατρῶν μου, δὲν διστάζω πρὸς τὸ συμπερὼν τῆς ἐπιστήμης, νὰ παραδώσω αὐτὰ εἰς τὴν δημοσιότητα διὰ μέσου τῆς ἀξιολογίας σου καὶ τὴν διαδεδομένης Ἐπιθεωρήσεως, χωρὶς νὰ σιωπήσω τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων προσώπων, ἅτινα ἔλαβον γινῶσιν αὐτῶν βαθμηδόν, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐγένοντο.

Ἐγὼ ἀποφεύγω νὰ λεπτολογήσω συζητῶν ἐπ' αὐτῶν, φρονῶ ὅμως, ὅτι συμφέρει νὰ δημοσιευθῶσιν, ἵνα ἄλλοι δυνήθωσι νὰ πράξωσι τοῦτο.

Οὐδεμίαν ἐπιστήμη προοδεύει, ἐὰν μὲν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν λεπτομερειῶν, τῶν ἀφορώντων αὐτὴν γεγονότων.

Ἐὰν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μεταφυσικῆς ἐκ φόβου τοῦ γελοίου ἢ δι' ἄλλους παρεμπερεῖς λόγους, ἕκαστος φυλάττει δι' ἑαυτὸν τὰ τοιοῦτου εἶδους γεγονότα, ἅτινα εἶναι δυνατόν νὰ συμβῶσιν, ἀλλ' εἰσὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σπάνια, αἰρέτω πᾶσα ἐλπίς προόδου.

Σοὶ στέλλω συνθετικὴν τινὰ ἀφήγησιν ἀπὸλύτως πιστὴν τῶν συμβεβηκότων, ὅπως παρήχθησαν, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐκ μέρους μου καὶ

ἐπ' αὐτῶν συζητήσεως, σχετικῶς πρὸς τὰ ἐνδιαφέροντα ζητήματα, τὰ ἀφορώντα αὐτά.

Ἡ προκείμενη περίπτωσις παρουσιάζεται ἐννοϊκῶς ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔποψιν, διότι τὰ πρόσωπα, ἅτινα ἀρχῆθεν εἶχον καταστῆ ἐνήμερα τῶν διαφόρων καὶ ἀλλεπαλλήλων λεπτομερειῶν καὶ τὰ ὅποια παρετήρουν αὐτὰ μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, ἀπολαμβάνουσι τῆς γενικῆς ὑπόληψεως διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἰδιοσυφίαν των. Ἐκτὸς τῆς ἀφήγησεως τῶν συμβάντων σοὶ πέμπω καὶ τὰς ἐπιβεβαιώσεις τινῶν ἐκ τῶν προσώπων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐπικυροῦσι τὰ γραφόμενά μου καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ παρυσιάσω καὶ ἄλλας μαρτυρίας τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ πάσης τὰς ἐξηγήσεις, αἵτινες ἤθελον κριθῆ ὡφέλικοι διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν.

Μετὰ πάσης ἐκτιμῆσεως

Καρμέλο Σαμόνα.

Συνθετικὴ ἔκθεσις τῶν συμβεβηκότων

Τὴν 15 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1910 μετὰ βαρυτάτην ἀσθένειαν (μηνιγγίτην), ἀπέθνησκεν εἰς ἡλικίαν περίπου 5 ἐτῶν, τὸ λατρευτὸν μου κοράσιον, φέρων τὸ ὄνομα Ἀλεξανδρίνα. Ἡ λύπη μου καὶ ἡ τῆς συζύγου μου, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον νὰ παραφρονήσῃ, ὑπῆρξε βλαβερὰ.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θυγατρῆ μου, ἡ σύζυγός μου εἶδεν αὐτὰ καθ' ὕπνον ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὅτιον ἦτο ὅταν ἔζη, καὶ δὴ τὸ ἤκουσε νὰ τῇ λέγῃ: «Μικμμά, μὴ κλαίεις πλέον. Ἐγὼ δὲν σὲ ἀφήκα· ἀπεμακρύνθη μόνον ἀπὸ σέ. Ἴδὲ μᾶλλον· ἔγεινε μικρὰ ὡς τοῦτο», καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτὴν μικρὸν τι τέλειον ἔμβριον, καὶ ἔπειτα τῇ προσέθηκε: «Πρόκειται ν' ἀρχίσῃς νὰ ὑποφέρῃς ἐκ νέου δι' ἐμέ».

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τὸ αὐτὸ ὄνειρον ἐπανελήθη. Μαθοῦσα δὲ τοῦτο, φίλη τις τοῦ συζύγου μου, εἶτε ἐκ πεποιθήσεως, εἶτε ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ παρηγορήσῃ αὐτὴν, τῇ λέγει ὅτι τοιοῦτόν τι ὄνειρον εἶναι πιθανόν ν' ἀποτελῇ εἰδοποίησιν τοῦ κορασίου τῆς, τὸ ὅποιον ἴσως νὰ προετοιμάζετο ν' ἀναγεννηθῆ πάλιν δι' αὐτῆς. Διὰ τὴν πείσῃ δὲ περὶ τοῦ δυνατοῦ τοιοῦτου συμβάντος, τῇ ἔφερε βιβλίον τι τοῦ Λέοντος Δενί, ἐν ᾧ ἐγένετο λόγος περὶ ἀνεσαρκώσεως.

Ἄλλ' οὔτε τὰ ὄνειρα, οὔτε ἡ ἐξηγήσις αὐτῆ, οὔτε ἡ ἀνάγνωσις τοῦ πονήματος τοῦ Δενί κατόρθωσαν νὰ μετριάσωσι τὸν πόνον τῆς τεθλιμμένης μητρός. Ἐμείνεν ἐπίσης ἄπιστος ὡς πρὸς τὸ δυνατόν νέας τινος μητρότητος, τὴν μᾶλλον καθ' ὅσον ὑποστᾶσκ ἀποβολὴν, ἥτις ἐλάθεν ἀνάγκην ἐγχειρήσεως (21 Νοεμβρ. 1909) καὶ ἠκολούθηθη ὑπὸ συγῶν αἰμορραγιῶν, ἦτο σχεδὸν βεβηχία, ὅτι δὲν θὰ τῇ ἦτο πλέον δυνατόν νὰ μείνῃ ἐγκυος.

Πρῶϊαν τινὰ, λίαν ἐνωρίς, ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θυγατρῆ μου αὐτῆς, κλαίουσα κατὰ τὴν συνήθειάν της καὶ πάντοτε ἀπιστοῦσα, μοὶ ἔλεγεν: «Δὲν βλέπω εἰμὴ τὴν σκληρὰν πραγματικότητα τῆς ἀπωλείας τοῦ ἀγαπητοῦ μου μικροῦ Ἀγγέλου· ἡ ἀπώλεια αὐτῆ εἶναι λίαν ἰσχυρά, λίαν σκληρά, ὥστε νὰ μὴ μοὶ ἐπιτρέπῃ ν' ἀποδώσω καὶ μικρὰν ἔστω δόσιν ἐλπίδος εἰς ἀπλᾶ ὄνειρα, ὡς ἐκεῖνα, ἅτινα εἶδον καὶ νὰ πιστεύσω εἰς συμβᾶν τὸσον ἀναληθές, ὡς τὴν ἀναγέννησιν καὶ ἐπάνοδον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀγαπητοῦ μου θυγατρῆ μου, διὰ μέσου ἐμοῦ καὶ ἰδίως, ἐὰν λάθω ὑπ' ὄψιν τὴν παροῦσαν φυσικὴν μου κατάστασιν». Αἰρῆνης, ἐνῶ παρεπνεῖτο διὰ τὸσον πικροῦ καὶ ἀπελπιστικοῦ τρόπου, ἐγὼ δὲ προτεπάρηθον ὅσον ἠδυνάμην περισσότερο νὰ παρηγορήσω αὐτὴν, τρεῖς ξηροὶ καὶ δυνατοὶ κτύποι, ὡπεὶ νὰ εἶχον κτυπηθῆ διὰ τῶν ἀρθρώσεων τῶν δακτύλων παρὰ προσώπου, τὸ ὅποιον ἤθελε ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν παρουσίαν του πρὶν εἰσελθῆ, ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐμένομεν καὶ διὰ τῆς ὁποίας τοῦτο συνεκοινῶνε μετὰ μικρᾶς τινος αἰθουῆς. Οἱ κτύποι οὗτοι συγχρόνως ἐγένοντο ἀντιληπτοὶ καὶ παρὰ τῶν τριῶν μικρῶν υἱῶν μου, οἵτινες ἦσαν μεθ' ἡμῶν ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ. Οὗτοι νομίσαντες, ὅτι ἦτο μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν μου, ἥτις ἐσυνήθιζε νὰ ἐρχεται κατὰ τοιαύτην ὥραν, ἤνοιξαν πᾶραυτα τὴν θύραν, κράζοντες: «θεῖα Αἰκατερίνη, εἰσέλθετε»· ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξε· ἡ ἐκπληξὶς ἐκείνων τε καὶ ἡμῶν, ὅταν δὲν εἶδομεν κανένα καὶ ὅταν ἐβεβηχίωθημεν ὀριστικῶς, ὅτι οὐδεὶς εἶχεν εἰσελθῆ.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἐνεποίησεν εἰς πάντας τὴν ἐντύπωσιν καὶ ἰδίως διότι οἱ κτύποι ἠκούσθησαν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ἐντελοῦς ἀποθνήσκουσας τῆς συζύγου μου. Ἄρα γε εἶχον μεταφυσικὴν τινὰ αἰτίαν καὶ σχέσιν πρὸς τὴν μεγίστην ἀθυμίαν αὐτῆς;

Τὸ ἑσπέρας μάλιστα τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπερσάσαμεν ν' ἀρχίσωμεν τυπτολογικὰ πειράματα διὰ μικρᾶς τραπέζης καὶ ἐξηκολούθησαμεν ταῦτα ἐπὶ τρεῖς τοῦλάχιστον μῆνας. Εἰς ταῦτα ἐλάμβανεν μέρος ἡ σύζυγός μου, ἡ πενθερά μου καὶ ἐνίοτε οἱ δύο πρεσβύτεροι ἐκ τῶν τριῶν μικρῶν υἱῶν μου.

Ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας παρουσιάσθησαν δύο πνεύματα, ἐν, τὸ ὅποιον ἔλεγεν, ὅτι ἦτο τὸ ἀποθάνον θυγατρίον μου καὶ τὸ ἕτερον, ὅτι ἦτο ἀδελφὴ μου τις, ἀποθνήσκουσα πρὸ πολλοῦ, εἰς ἡλικίαν περίπου 15 ἐτῶν καὶ ἡ ὁποία κατὰ τὰ λεγόμενά της ἐπαρουσιάζετο ὡς ὀδηγὸς τῆς μικρᾶς Ἀλεξανδρίνης.

Αὕτη ἐξεφράζετο μετὰ τοῦ αὐτοῦ παιδικοῦ ὕψους, τὸ ὅποιον μετεχειρίζετο, ὅταν ἔζη· τὸ ἕτερον πνεῦμα εἶχεν ὕψος ὑψηλὸν καὶ ἀκριβές καὶ ἐλάμβανεν ἰδίως τὸν λόγον ἢ διὰ τὴν ἐξηγήσῃ φράσεις τινὰς τῆς μικρᾶς ὀντότητος, ἢ

ὅποια ἐνίοτε δὲν ἐγένετο ἐντελῶς καὶ ἀληπτή, ἢ διὰ τὴν ὑποχρέωσιν τὴν σύζυγόν μου νὰ πιστεῦσῃ τὰς διαβεβαιώσεις τῆς μικρᾶς θυγατρὸς της.

Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν, ἡ Ἀλεξανδρίνα ἀποῦ εἶπεν, ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία προσωπικῶς, ἥτις ἐνεφανίσθη καθ' ὕπνον εἰς τὴν μητέρα της καὶ ὅτι τοὺς κατὰ τὴν χθεσινὴν πρῶϊαν ἀκουσθέντας κτύπους ἐκτύπησεν ἡ ἰδία διὰ τὴν ὑποδείξῃ τὴν παρουσίαν της καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ παρηγορήσῃ αὐτὴν διὰ τελεσφοροτέρων μέσων καὶ προσέθεσε: «Μικμμά μου, μὴ κλαίεις πλέον, διότι θέλω ἀναγεννηθῆ διὰ μέσου σοῦ καὶ μάλιστα πρὸ τῶν Χριστουγέννων θὰ ἦμαι μαζὺ σὰς» ἐξηκολούθησεν: «Ἀγαπητέ μου παπάκη, θὰ ἐπανέλθω· ἀδελφάκι μου, θὰ ἐπανέλθω· μάμμη μου θὰ ἐπανέλθω· εἶπατε εἰς τοὺς ἄλλους συγγενεῖς καὶ εἰς τὴν θεῖαν Αἰκατερίνην, ὅτι πρὸ τῶν Χριστουγέννων θὰ ἐπανέλθω». καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς δι' ὄλους τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς καὶ γνωρίμους μετὰ τῶν ὁποίων ἡ μικρὰ Ἀλεξανδρίνα ἔσχε ἐνθερμοτέρας σχέσεις κατὰ τὴν βραχεῖαν αὐτῆς ὑπαρξίν.

Ἦθελεν εἰσθῆαι ματαιοπονία νὰ ἀναφέρωμεν πάσας τὰς ἀνακοινώσεις, τὰς ὁποίας ἐλάμβανεν ἐπὶ τρεῖς περίπου μῆνας, διότι αὐταί, ἐξαιρετικῶν τρυφερῶν τινῶν φράσεων τῆς Ἀλεξανδρίνης πρὸς πρόσωπα, ἅτινα ἦσαν εἰς αὐτὴν μᾶλλον προσφιλεῖ, ἢ ἀπετέλουσαν μονότονον ἐπανάλησιν τῆς ἀγγελίας τῆς πρὸ τῶν Χριστουγέννων ἐπάνοδου αὐτῆς, γενομένης ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν εἰς ἕκαστον τῶν συγγενῶν καὶ γνωρίμων της.

Πολλάκις ἐδοκίμασκαμεν νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν τότεν σχοινοτενὴ ἐκ μέρους τῆς μικρᾶς ὀντότητος ἐπανάλησιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐφρόντιζε ν' ἀνακοινώσῃ πρὸς πάντας τὴν ἐπάνοδον ἢ μᾶλλον τὴν πρὸ τῶν Χριστουγέννων ἀναγέννησιν της, χωρὶς οὐδὲν νὰ λησμονήσῃ, ἀλλ' ἀνωφελῶς, ἐκείνη ἐπέμενε νὰ μὴ διακόπτεται, μέχρις οὐ ἐξεντλήσῃ τὰ ὀνόματα πάντων τῶν γνωρίμων της. Τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο ἦτο ἀρκούντως παρὰδοξον· θὰ ἔλεγε τις, ὅτι ἡ ἀναγγελία τῆς ἐπάνοδου ταύτης ἀπετέλει εἶδος μοναδικῆς ἰδέας παρὰ τῇ μικρᾷ ὀντότητι. Αἱ ἀνακοινώσεις ἀπέληγον σχεδὸν πάντοτε διὰ τῶν λέξεων τούτων: «Τώρα σὰς ἀφίνω· ἡ θεῖα Ἰωάννα θέλει νὰ κοιμηθῶν ἀμέσως· δ' ἀπὸ τῆς πρώτης ἀνακοινώσεώς της ἀνήγγελλεν, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπικοινωνήσῃ μεθ' ἡμῶν ἢ ἐπὶ τρεῖς περίπου μῆνας, διότι κατόπιν θὰ προσεκολλᾶτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν ὕλην καὶ θὰ ἐκοιμᾶτο ἐν αὐτῇ ἐντελῶς.

Τὴν 10 Ἀπριλίου ἡ σύζυγός μου ἔσχε τὰς πρώτας ὑποψίας ἐγκυμοσύνης.

Τὴν 4 Μαΐου ἐλάμβανεν νέαν εἰδοποίησιν τῆς ἐλευσεώς της ἐκ μέρους τῆς μικρᾶς ὀντότητος (ἐμένομεν τότε εἰς τὸ Βενέτικο, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ

της Μεσσηνίας): «Μαμμά, είπε εντός σου, εύρίσκειται ακόμη και μία άλλη».

Επειδή δεν ήνοήσαμεν την φράσιν ταύτην και υπεθέτομεν, ότι ήπατήθη, ή έτέρω όντότης (ή θεία Ίωάννα) παρενέβη, λέγουσα: «Τό κοράσιον δεν άπατάται, αλλά δεν ήξεύρει να εκφρασθή καλώς» θέλει να είπη, ότι και άλλο τι ύν ήπαται περί σε, άγαπητή μου Άδέλα, θέλει να επανέλθω επί της γής ταύτης».

Από της ημέρας εκείνης ή Άλεξανδρίνα εις εκάστην εκ των ανακοινώσεων της διαρκώς και πεισματωδώς επεβεβαίωσεν, ότι θέλει επανέλθει συνοδευομένη υπό μικράς αδελφής και λαμβανομένου ύπ' όψιν του τρόπου, δι' ού έλεγε τοϋτο, έφαινετο, ότι ηύχαριστείτο δι' αυτό.

Τούτο όμως αντί να ένθαρρύνη και να παρηγορήσῃ τήν σύζυγόν μου, δεν συνετέλει ή εις τό ν' αϋξάνη τάς άμφιβολίας και τάς άβεβαιότητάς της μετά τό νέον τοϋτο και περιεργον μήνυμα, τῆ έφάνη ως βεβαιότερον, ότι τό πᾶν ήθελεν άπολήξει εις έντελή άπάτην. Πλείστα όσα τῆ άληθεία έπρεπε να πραγματοποιηθώσι, διά να επαληθεύσωσιν αί ληθηθείσαι ανακοινώσεις, έπρεπε πράγματι: Ιον ή σύζυγός μου να συλλάβῃ. Ίον λαμβανομένου ύπ' όψιν του ότι τελευταίως ύπεφερε, να μη άποδάλῃ. ως τοϋτο συνέβη εις αϋτήν προηγουμένως: Ίον να φέρῃ εις τόν κόσμον δύο όντα, τό όποιον έφαινετο έτι δυσκολότερον, διότι ήτο περίπτωσις μη λαβούσα χώραν προηγουμένως ούτε παρ' αϋτή ούτε παρ' τοίς προγόνοις αϋτης: Ίον να γεννησῃ δύο όντα, τά όποια να μη ήναι ούτε δύο άρρενα, ούτε έν άρρεν και έν θήλυ, άλλ' άκριβώς δύο θήλεα.

Άληθώς ήτο έτι δυσκολότερον να δώσωμεν πίστιν εις σύνολον συμβέντωντόσφ περιπλόκων, έναντίον των όποιων ήγειροντο όλόκληρος σειρά αντίθετων πιθανότητων. Η σύζυγός μου παρ' τάς ώρμάς ταύτας προσηρταί, μέχρι του πέμπτου από της συλληψέως μηνός έζησε πάντοτε κλαίοντα, άπειλοϋσα και βασανιζομένη κατά τήν ψυχήν, έν και κατά τάς τελευταίας αϋτης επικοινωνίας ή μικρά της κόρη τήν ειχε θερμώς παρκαλέσει να δείκνυται πλέον ευχαριστημένη, λέγουσα εις αϋτήν: «θα ήδης, Μαμμά, ότι έν εξάκολουθής να παραδίδωσαι εις θλιβεράς ιδέας, θέλεις συντελέσει εις τό να μοι μάς δώσης κρᾶσιν, ή όποια θα ήναι μετρίως καλή».

Έν μιξ εκ των τελευταίων συνεδριών, ή σύζυγός μου εκφράσασα τήν δυσκολίαν, να πιστεύσῃ εις τήν επάνοδον της Άλεξανδρίνης, διότι ήτο δύσκολον όπως τό σωμα του παιδιού, τό όποιον θα ήθελεν επανέλθει, να όμοιάζῃ πρὸς τό του άποθανόντος, ή όντότης της Ίωάννας έσπευσε να άπαντήσῃ: «Είς τό σημείον τοϋτο, Άδέλα, θέλεις ίκκνοποιηθῆ; θα άναγεννηθῆ έντελώς όμοία πρὸς τήν πρώτην και μάλιστα όλίγον ώραιοτέρη».

Κατά τόν πέμπτον μήνα, ό όποιος συνέπι-

πε μετά του μηνός Αϋγούστου έμένομεν εις Σπαδαφόραν ή σύζυγός μου εξητάσθη παρ' τινος διασήμου ίατροϋ μαγειτήρος, του Δόκτορος Βικεντίου Κορδάρου, ό όποιος μετά τήν εξέτασιν είπεν αυτομάτως: «θα επιφυλαχθῶ να βεβαιώσω άπολύτως, διότι εις τήν περίοδον ταύτην της έγκυμοσύνης, δεν μοι είναι έτι δυνατόν να όρίσω μετά βεβαιότητος, αλλά τό σύνολον των συμπτωμάτων με όδηγεί να διαγνώσω έγκυμοσύνην διδύμων».

Οί λόγοι οϋτοι έπροξένησαν επί της συζύγου μου τό αποτέλεσμα βλασάμου: λαμψις τις έλπίδος ήρχισε να υποφώσῃ εις τήν πονούσαν και τεθλιμμένην ψυχήν της, τήν όποιαν παρ' όλίγον να βασανίσῃ εκ νέου συμβάν τι, τό όποιον έπρόκειτο να γείνη.

Μόλις εισελθοϋσα εις τόν έβδομον μήνα άπροσδόκητός τις σκηνή τραγική συνεκίνησεν αϋτήν και τῆ έπροξένησε τόσφ ζωηράν έντύπωσιν, ώστε αίφνης κατελήφθη υπό πόνων των νεφρών: άλλα συμπτώματα, τά όποια παρήγοντο επί πέντε περίπου ημέρας έστενοχώρησαν ήμας και συνετέλεσαν εις τό να φοβώμεθα από στιγμής εις στιγμήν πρόωρον τοκετόν, συνεπεία του όποιου τό πλάσμα ή τά πλάσματα, άτινα ήθελον γεννηθῆ δεν θα ήτο δυνατόν να ζήσωσι, μη συμπληρωθέντων των επτά μηνών. Άφίνω ήμας να φαντασθῆτε τοϋς φυσικούς πόνους της σύζυγου μου και τήν αγωνίαν, ήτις επλήγωνε τήν καρδιαντης ως εκ ταύτης και μόνης της ιδέας, μετά τήν έλπίδα, τήν όποιαν ειχεν αρχίσει να συλλαμβάνῃ. Και ή ψυχική αϋτη κατάσταση επεδεινούτο έτι εκ της πραγματικῆς φυσικῆς καταστάσεως. Έπί τῆ ευκαιρίᾳ ταϋτη εξητάσθη υπό του ίατροϋ Κορδάρου: εύτυχώς και παρ' πᾶσαν προσδοκίαν πᾶς κίνδυνος άπεσοδήθη.

Αναρρωτάς έντελώς της σύζυγου μου και έχούσης επίσης τήν βεβαιότητα, ότι οί επτά μηνες ειχον παρέλθῃ, επανήλθωμεν εις τό Παλέριον, όπου και παρ' του πεφημισμένου μαγειτήρος ίατροϋ Ζίγλιου, έβεβαιώθημεν περὶ έγκυμοσύνης διδύμων. Οϋτω μέρος λίαν ένδιαφέρον των ανακοινώσεων ειχον επιβεβαιωθῆ ήδη. Έμενον όμως έτι πολλά πράγματα επίσης σημαντικά να επαληθεύσωσι, και ιδίως τό φύλον, ή γέννησις των δύο κορασίων και τό περιστατικόν, ότι έπρεπεν τό έν εξ αϋτων να έχῃ φυσικήν και ήθικὴν όμοιότητα πρὸς τήν άποθανούσαν Άλεξανδρίναν.

Τό φύλον επεβεβαιώθη τήν πρώτην της 22 Νοεμβρίου, ήμέραν καθ' ήν ή σύζυγός μου έφερεν εις φῶς τά δύο κοράσια

Όσον δ' άφορᾷ τήν επιβεβαίωσιν του δυνατού των φυσικῶν και ήθικῶν όμοιοτήτων, τοϋτο άπαιτεῖ βεβαιώς κριτόν, διότι δεν ήτο δυνατόν να εξηκριβωθώσιν αϋται ή επί χρόνον καθ' όν θέλουσιν αναπτυχθῆ τά κοράσια.

Οϋχ ήττον όμως είναι περιεργον, ότι ήδη

Τα τέκνα του πρίγκιπος διαδόχου της Γερμανίας
(εκ του Άνεξαριήτου)

υπό φυσικήν έποψιν ένδηλοϋνται χαρακτηριστικά τινά, τά όποια έπιρρωνούσι τήν προφητείαν και ένθαρρύνουσι ήμας να επιδιώξωμεν τάς παρατηρήσεις, αίτινες επιτρέπουσι να σκεφθώμεν, ότι και ύπ' αϋτήν τήν έποψιν αί ανακοινώσεις πρέπει να επαληθεύωσιν.

Τά δύο κοράσια επί του παρόντος δεν όμοιάζουσι ποτώς, αλλά διαφέρουσι λίαν επισοθητώς τό έν του άλλου κατά τε τήν εύσαρκίαν, τό χρώμα και τήν μορφήν: ή μικροτέρη κόρη φκίνεται ως πιστόν αντίγραφον της άποθανούσης, δηλ. της Άλεξανδρίνης, καθ' ήν στιγμήν έγεννήθη. Και πράγμα παράδοξον, έχει κοινάς μετ' εκείνης τρεις φυσικάς λεπτομερείας: υπερκιμία εις άριστερόν οφθαλμόν, έλαφράν πυκάρριαν εις τό δεξιόν οϋς και μικράν τινα άσυμμετρίαν του προσώπου, όπως όμοίαν πρὸς εκείνην τήν όποιαν επαρουσίαζεν ή Άλεξανδρίνα κατά τήν στιγμήν της γεννήσεώς της.

Δόκτωρ Καρμύλος Σαμόνα

Σημ. μεταφραστοϋ. Τό άρθρον δημοσιευθέν εις τήν «Φιλοσοφίαν της Έπιστήμης» έπερχοϋτο διά σειράς μικροτυπών και επιβεβαιώσεων συγγενών τε και φίλων της οικογενείας Σαμόνα άναφεροϋσιν, ότι εγκαίρως οϋτοι ειχον λάθει γνώσιν των γεγονότων, περὶ των έγένετο λόγος.

Αί επιβεβαιώσεις αϋται εισί καλὰ διά τήν επιστημονικήν σπουδήν των φρινομένων, άλλ' είναι άνωφελές να επαναλάβωμεν αϋτάς ένταϋθα: άρκει μόνον να γνωρίζωσιν οί άναγνώσται ότι αϋται ύπάρχουσι: θέλω δε προσθέσει συμπῶ-

τως πρὸς έπιστολήν, τήν όποιαν ό Δωρ Καρμύλος Σαμόνα έγραψε πρὸς τόν δεινόν πνευματιστήν Άλβέρτον δε Ροχάς, τόν δημοσιεύσαντα μετάφρασιν του παρόντος άρθρου εις τήν Revue Spirite, Ιον ότι ή Άλεξανδρίνα ήλθεν εις τόν κόσμον τελευταία και τοϋτο κατά τάς κοινώς παραδεδεγμένας ιδέας αποδεικνύει, ότι συνελήφθη πρώτη: Ίον, ότι έν ό τοκετός δεν έγένετο εις τήν λήξιν των έννέκ μηνών, ήτις θα συνέπιπτε μετά των Χριστουγέννων, είναι διότι οί διπλοί τοκετοί εισί σχεδόν πάντοτε πρόωροι.

Έκ του φύλλου του Μαρτίου ε.ε. της Revue Spirite
Η. Γ. Ε.

ΕΛΑ

«Ελα στήν άγκαλιά μου μὴν άγγεῖς,
σ' άκαταίρετὴ ή δόστουχη καρδιά μου
γιὰ σὲ ν' άκούσῃς πῶς κτυπᾷ
και γιατρικὸ να δώσῃς σιὰ δεινά μου,
Και κλείσει μίαν άγίασμένη πηγή,
σου μ' ἔδωσες ἐσὺ μὲ τὴ ματιὰ σου,
ἡ μὴμα ἔνοιξε ψυχρὸ
και μὲ τὰ χέρια θάρρη εὐ δικά σου !!»
Ζάκουθος

Άγγελος Σαλούτης

Ο ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣ ΛΥΤΡΩΤΗΣ

«Κάγώ, ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἑμαυτόν».

Ανετίχεις και πάλιν φαιδρά και χαρμόσυνος ή χιλιεστη έννεακιοσιστη δεκάτη επέτειος τῆς ένδόξου ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ, ὃν ποιικίλαι φυλαί και γλώσσαι και τὰ μᾶλλον εὐνομούμενα και πολιτισμένα τῆς ὑψηλίου ἔθνη ὑμνοῦσιν ἀεὶ και λατρεύουσιν, ὡς τὸν μόνον Σωτῆρα και ἀναμορφωτὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὸ παγκόσμιον τοῦτο γεγονός, προειδῶς ἐν τῇ παγγνωσίᾳ του ὁ τοῦ κόσμου Σωτῆρ, εἶπεν ἐν Εὐαγγελίῳ τὰ ἐπόμενα, μαρτυροῦντα σαφῶς τὴν προγνωστικὴν και ὑπερφυσικὴν αὐτοῦ δύναμιν. «Κάγώ, ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἑμαυτόν»: σημαίνων διὰ τούτων τὴν ἐπὶ σταυροῦ ἐκουσίαν αὐτοῦ ὑψοῦσιν και τὴν ἐκ τάφου τριήμερον ἔγερσιν, ἣν ὁμολογοῦντες οἱ πιστοὶ ἐπιφωνοῦμεν: Χριστὸς Ἀνέστη! Διὰ τοῦ ἀναστάντος Λυτρωτοῦ ἡμεῖς, οἱ κάτω κείμενοι και τῇ ἁμαρτίᾳ δουλεύοντες, συνανυψώθημεν και πρὸς ἀληθῆ θεογνωσίαν καθωδηγήθημεν. Ἀλλ' ἄρα γε πάντες; Βεβαίως οὐχί.

Μόνοι οἱ πιστεύοντες.

«Πάντας ἑλκύσω πρὸς ἑμαυτόν» εἶπεν ἐν τούτοις ἡ Αὐτοαλήθεια. Καὶ ὁμοῦς πλείστοι οἱ ἀπιστοῦντες και μακρὰν αὐτοῦ διατελοῦντες. Πάντας ἄρα εἰπὼν ὁ Κύριος, ἐνόησε τοὺς μέλλοντας νὰ πιστεύσωσιν Αὐτῷ ὡς Λυτρωτῇ και Θεῷ ἦτοι πάντας τοὺς ὀρθοφρονοῦντας και νουνεχεῖς, τοὺς ἐν εὐσεβείᾳ και ἀρετῇ ζῶντας, τοὺς πιστῶς και ἀφωσιωμένους εἰς Αὐτὸν διακειμένους. Τοὺς δὲ βεβήλους και πονηροὺς, τοὺς ἀδίκους και μοχθηροὺς και ἐν γένει τοὺς ἐν ἁμαρτίαις διαβιοῦντας, και ἐν ἀθηρησειᾷ τὸν βίον διερχομένους, οὔτε εἰκνυσέ ποτε ὁ Σωτῆρ, ὁ νοητὸς ἥλιος, οὔτε θὰ ἑλκύσῃ, ἐφ' ὅσον ἐμμένουσιν εἰς τὴν τοιαύτην ἠθικὴν κατάπτωσιν και ἀμετανοησίαν, ἀπαραλλάκτως ὅπως ὁ αἰσθητὸς ἥλιος φωτίζει μόνον και καταναγάζει τοὺς ὑγιεῖς ἔχοντας ὀφθαλμούς, τοὺς δὲ βεβλαμμένους και νοσηροὺς σκοτίζει και ἐνοχλεῖ. Ἀλλὰ δὲν αἰτιώμεθα διὰ τοῦτο τὸν ἥλιον, τοῦ ὁποῖου ἡ

ιδιότης και ὁ προορισμὸς εἶνε νὰ φωτίζει και εὐεργετῇ τοὺς πάντας, ἀλλ' αἰτία τῆς βλάβης και ἐνοχλήσεως τῶν τοιούτων εἶνε ἡ τῶν ὀφθαλμῶν πάθησις και νοσηρὰ κατάστασις. Οὕτω και ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος ἐπαθεν ἐκουσίως και ἀγέστη ἐκ νεκρῶν, καταναγάζων και ἀκτινοβολῶν, ἵνα πάντας εὐεργετήσῃ και πρὸς ἑαυτὸν ἑλκύσῃ. Διὰ τοῦτο και προσκαλεῖ πάντας τοὺς ἐν τῷ βίῳ μοχθοῦντας, και τὸ βαρὺ και δυσβάστακτον τῆς ἁμαρτίας φορτίον φέροντας. «Δεῦτε, κράζων, πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες και πεφορτισμένοι, κάγώ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

Ἀλλ' οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων, τὸν νοῦν ἐσκοτισμένον ὑπὸ τῶν παθῶν ἔχοντας και πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀκαθέκτως ὀρέοντες, κωφεύουσι πρὸς τὴν θεῖαν φωνὴν και ἀποστρέφουσιν ἀπ' Αὐτοῦ τὸ πρόσωπον αὐτῶν, ὡς οἱ τὴν ὕβριν πάσχοντες τὸν ἥλιον. Μόνοι ἄρα οἱ πιστεύοντες και σωφρόνως διάγοντες ἑλκύονται ὑπ' Αὐτοῦ και πρὸς τὴν ἀλήθειαν ποδηγετοῦνται.

Ἐν τῷ ὄω ἰ βαδίζει.

Ὁ ἐναρέτως ζῶν και κατὰ Θεὸν πολιτευόμενος μετέχει τῆς διὰ Χριστοῦ σωτηρίας και τῶν τῆς πίστεως ἀγαθῶν, ὅσα ἐκ τῆς Ἀναστάσεως ἐπήρσαν και τοῖς δικαίοις ἐπηγγέθησαν. Μόνος ὁ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Λυτρωτοῦ πιστῶς ἀποδεχόμενος και ἐγκαρδίως ὁμολογῶν, βαδίζει ἐν φωτὶ ἀπλέτῳ και ἀποβαίνει τέκνον φωτὸς και πάσης ἀγαθοπραξίας ἐργάτης. Ὁ ἐκ τοῦ τάφου ἀγατείας ἄνθος ἥλιος προσκαλεῖ πάντας πρὸς τὸ ἑαυτοῦ φῶς, ἵνα λαμπρύνῃ και νίους φωτὸς ἀναδείξῃ. «Πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἐφώνει ὁ φωτοδότης, ἵνα νίσι φωτὸς γένησθε.—Περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ και ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει». Σκοτία δέ, και σκοτία βαθεῖα εἶνε ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀσεβεία και ἡ ἀπιστία. Ὁ ταύταις συζῶν καθίσταται ἐργάτης τῆς ἀνομίας και δούλος αἰσχίστων παθῶν και πάσης κακοηθείας ἀνάπλεως. Καὶ τοιοῦτοι συνήθως εἶνε οἱ τὴν θρησκείαν περιφρονοῦντες και τὰ σεπτὰ αὐτῆς δόγματα ἀπορρίπτοντες. Ὁ ἐν ἀπιστίᾳ και ἁμαρτίᾳ διάγων ὁμοιάζει πρὸς πλοῖον ἀνευ πηδαλίου, ἐν μέσῳ τριζυμιώδους πελάγους εὐριστόμενον και ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν κινδυνεῦον νὰ καταποντισθῇ. Οἱ ἐν κακίᾳ και ἀθηρησειᾷ τὸν βίον διερχόμενοι ἐνκόλως ὑπὸ τῶν βιωτικῶν θλίψεων καταβάλλονται, και τάχιον ἢ βράδιον ἐξωθοῦνται εἰς ἀπόγνωσιν και εἰς ἀποφάσεις παρατόλμουσιν και ἀπονενοημένας.

Ἡ πίστις σώζει.

Ἐκ πάντων τούτων τῶν θλιβερῶν και ἀπελπιστικῶν διαβημάτων, μαρτυροῦντων ἑλλειψιν

πίστεως και εὐσεβείας πρὸς τὸν Θεόν, ἑλλειψιν βασιμῶν θρησκευτικῶν ἀρχῶν και πεποιθήσεων, σώζει τὸν ἀνθρωπον μόνῃ ἢ τοῦ Χριστοῦ παρήγορος θρησκεία, χρηστὰς ἡμῖν ἐμπνεύουσα ἐλπίδας και ἐγκαρτέρησιν ἐν τοῖς τοῦ βίου ἀναποφεύκτοις ἀλγεῖνοις. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις εἶνε ἀγκυρα ἀσφαλῆς ἐν ταῖς περιπετείαις τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Αὕτη φωτίζει και καθοδηγεῖ τὸν ἀνθρωπον πρὸς τὸ ὀρθὸν και τὴν ἀλήθειαν, αὕτη εἶνε ἡ σωστικὴ κιβωτὸς ἢ σώζουσα ἡμᾶς ἐκ τῶν χαμερπῶν τοῦ κόσμου παθῶν και τῶν ἀνθρωπίνων πλανῶν. Αὕτη διευθύνει ἐπὶ τὸ βέλτιον τὰς σκέψεις και τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου και ἐξαγνίζει τὴν καρδίαν και τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ. Μόνῃ ἢ τοῦ ἀναστάντος Λυτρωτοῦ θρησκεία και πίστις μετριάξει και συγκρατεῖ τὰς ἀκαθέκτους ὀρμᾶς, και χαλιναγωγεῖ τὰ πάθη και τὰς ἐνόχους ἐπιθυμίας. Ἄνευ πίστεως ὁ ἀνθρωπος καθίσταται ἔρμαιον ἐπονειδίστων ὀρέξεων και δούλος τῆς ἁμαρτίας. «Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν, εἶπεν ὁ Σωτῆρ, δούλος ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας».

Ἀνεπαρκὴς ἡ μάθησις.

Δὴν ἀρκεῖ μόνῃ ἢ μάθησις και ἐπιστήμη νὰ καταστήσῃ τὸν ἀνθρωπον ἠθικὸν και ἐνάρετον και καθοδηγηθῇ εἰς τὸ ὀρθὸν και τὸ ἀληθές, εἰς τὸ δίκαιον και τὸ πρόπον. Ἄνευ ἠθικῶν και θρησκευτικῶν ἀρχῶν ἢ παιδεία ἀποβαίνει πολλάκις ἐπιβλαβὴς και πρόξενος διαφθορᾶς και φανερότητος. Τοῦτο κατείδεν ἀριστα ὁ σοφὸς τοῦ Πλάτωνος νοῦς, ἀποφηνάμενος: «Πᾶσα σοφία, χωριζομένη δικαιοσύνης και τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία μᾶλλον οὐ σοφία φαίνεται».

Εὐτιχεῖς οἱ τὴν πίστιν ἐγκολπούμενοι.

Εὐτυχεῖς εἶνε τῷ ὄντι οἱ γνωρίσαντες τὴν ὑπέροχον ἀξίαν και ἠθικοποιὸν δύναμιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, και ἀκολουθοῦντες πιστῶς και ἀπαρεγκλίτως τὰ θεοπείσια διδάγματα τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Λυτρωτοῦ, τοῦ αἰωνίου αὐτῆς ἀρχηγοῦ και θεμελιωτοῦ. Τοῦτο δὲν ἀρνοῦνται και αὐτοὶ ἐπὶ οἱ πρὸς τὴν θρησκείαν ψυχρῶς πως διακειμένοι. Καὶ οἱ τοιοῦτοι, σπουδαῖοι κατὰ τὰ ἄλλα ἄνδρες, ὁμολογοῦσιν ἀπεριφράστως, ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνεκαίνισε τὸν κόσμον και ὠδήγησε τὴν ἀνθρωπότητα εἰς ὁδοὺς εὐνομίας και ἀδελφοποιήσεως. Ἐπιφανὴς δημοσιολόγος και ἀκαδημαϊκός, ὁ Πέτρος Λοτῆ ἔγραψεν ἐν τῷ «Φιγαρῷ» τῶν Παρισίων πρότινων ἑτῶν τ' ἀξίωσημείωτα ταῦτα: «Ὁ Ἰησοῦς ἀπήγγειλε λόγους συγχωρήσεως και μετανοίας, καθ' οὓς χρόνους ἡ ἀνθρωπότης ἐγίνωσκε νόμους αἱμάτων και ἐκδικήσεως. Ἐλάλει ὡς

οὐδεὶς τῶν προφητῶν ἐλάλησεν, ἡ δὲ διδασκαλία του ἀνέτρεψε τὴν οἰκουμένην και ἄμα διευθύνει αὐτὴν ἐπὶ 19 αἰῶνας: ἡμεῖς δὲ οὐδὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐπινοήσωμεν ὁμοιάζον ἢ προσεγγίζον εἰς τὸ ἔργον του. Ἐσμὲν ἐμπλεοὶ τῶν διδασκασίῶν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ἀρχῶν. Καὶ αὐταὶ δὲ αἱ κατὰ τὸ φαινόμενον νέαι θεωρίαι ἐξ αὐτοῦ ἐκπορεύονται. Ἡδὴ δὲ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ και κατὰ τὴν οἰκτρὰν κατάπτωσιν, εἰς τὴν περιήλθομεν, ἀποθνήσκομεν, χωρὶς ν' ἀκούωμεν τοὺς αἰωνίους λόγους του». Τοιαῦτα ἔγραψεν ὁ διακεκριμένος κοινωνιολόγος ἐν μέσῳ τῆς ἀθηρησκου και ἐκκελυμένης πόλεως τῶν Γάλλων, ὁμολογῶν παρησιὰ τὸ ἀφθαστον ἠθικὸν κάλλος και τὴν ἀσύγκριτον ὑπεροχῆς τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας.

Ἴδου ἀλήθειαν ἀναντίρητοι, ὑπὸ τῶν πραγματικῶν βεβαιούμεναι. Ἀλλ' ἡ πλειονότης τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων δυστυχῶς, ζῶντων μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ και ἀγνωσούντων τὸ Εὐαγγέλιόν του, δι' οὐ ἀνεκαίνισθη ὁ κόσμος, ἀποθνήσκουσι τῷ ὄντι χωρὶς ν' ἀκούωσι τοὺς αἰωνίους λόγους του. Φράττουσι τὰ ὄτα αὐτῶν και κλείουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἀθάνατα ὀρήματα τοῦ Ἰησοῦ, και πρὸς τὸ ἀπλετον φῶς τὸ ἀνὰ τὸν κόσμον διαχυθὲν μετὰ τὴν ἐνδοξον και κοσμοσωτήριον αὐτοῦ Ἀνάστασιν.

«Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς».

Οὕτω δὲ ζῶντες οἱ πλείστοι και πρὸς τὸ φῶς τοῦ ἀναστάντος Λυτρωτοῦ ἀμβλυωποῦντες, καθίστανται δούλοι τῶν ἰδίων παθῶν και τῆς ἁμαρτίας και ἐξολισθαίνουσιν εἰς τρίβους ἀτιμίας και βδελυρότητος. Διὰ ταῦτα ὁ τοῦ κόσμου Σωτῆρ προσκαλεῖ πάντας συμπαθῶς πρὸς ἑαυτόν, ἵνα τὸ σκοτὸς τῆς πλάνης και κακίας ἀποφύγῃσι, και τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἐγκολποθῶσιν. «Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἔκραζεν ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰωάν). Αὐτῷ προσήκει πᾶσα τιμὴ και δόξα, πᾶσα αἴνεσις και λατρεία.

Χ. Κ. Μακρῆς

Δρ. Θ. και Ἱατρικῆς.

—*—

Ὁ ἀνθρωπος ἐνόσφ ὑπὸ τοῦ πλήγματος τῆς δυστυχίας δὲν πιέζεται, ἐγωιστικῶς θὰ κρίνῃ περὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς κρίσεώς του, ὅσο ἀνόητος και ἄν ἦ. Ὅταν ὁμοῦς αἰσθανθῇ τὸ πῆμα τῆς ἀπάτης του, ὑποχωρεῖ, ὑποτάσσεται, κῦπτει και ἀποδέχεται.

Ἡ γυνὴ πάντοτε πρώτη ἀντιλαμβάνεται τοῦ κινδύνου και τῆς χαρᾶς και τούτου ἐνεκα ὀλιγώτερον αὐταὶ ἢ οἱ ἄνδρες ὑπόκεινται εἰς ἀτυχήματα και περισσότερον ἀπολαμβάνουσι τῶν ἀγαθῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἡ πιστὴ ἀερόσφαιρα.

Λυπεῖται βεβαίως πᾶς τις κατέχων μικρὰν ἀερόσφαιραν φούσκαν, πεπληρωμένην ἐξ ὀξυγόνου, ἀλλοιομένην δ' αἰφνηδίως καὶ χάνουσαν τὴν ὑψωτικὴν τῆς δυνάμειν ὡς ἐκ τῆς ἐκφυγῆς τοῦ ἐν αὐτῇ ἀερίου. Ἀλλὰ θὰ παρηγορηθῆ, ὅταν μάθῃ, ὅτι δύναται αὐτὴ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ ἀκόλουθον πείραμα :

Θέσατε τὴν φούσκαν παρὰ τινι γωνίᾳ τοῦ δωματίου ἐπὶ τραπέζης ἢ ἐπὶ καθίσματος καὶ μετὰ τοῦτο ἀπομακρυνθῆτε ἐκείθεν, κάμειτε

μερικὸν γόρουν, περάσατε ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον καὶ εἶτα ἐπαιλέθητε, ὅτε, πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν σας θὰ ἰδῆτε, ὅτι ἡ μικρὰ ἐλαφρὰ σφαῖρα εἶναι ὀπισθὲν σας' διότι αὐτὴ ἐπεσε κατὰ γῆς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας καὶ οἷα ἠκολούθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς ἀπόστασιν 1-2 μέτρων, ὡσεὶ ἦτο προσκολλημένη διὰ νήματος.

Ἐὰν σταματήσατε, θὰ σταματήσῃ. Ἐὰν βαδίσατε, θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκ νέου ἀναπηδῶσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἔὰν ὑπάγετε σιγανῶς θὰ σταθμίσῃ τὴν πορείαν τῆς πρὸς τὴν ἰδικὴν σας ἐν ἀποστάσει. Ἐὰν δὲ τρέξῃτε, θὰ πετάξῃ ὀπισθὲν σας, ὅπως ὁ πιστὸς κύων ὀπισθεν τοῦ κυρίου του.

Τὸ τοιοῦτον φαινόμενον εἶναι ἀπλούστατον, διότι ἔχει ὡς αἰτίαν τὸ σχηματιζόμενον κενὸν ὀπισθεν ἀτόμου τινὸς βαδίζοντος, καθ' ὃ προκαλοῦν τὴν κίνησιν τῶν ἐλαφρῶν σωμάτων, ὡς ἡ προκειμένη ἐξ ἀέρος σφαῖρα.

Τὸ πείραμα τοῦτο ἐπιτυγχάνει καλεῖτερον, ὅσον ἢ ἐκτοπιζομένη ποσότης τοῦ ἀέρος εἶναι μεγαλύτερα. Εἰς δὲ τὰς γυναῖκας ἐπιτυγχάνει εὐκολώτερον ὡς ἐκ τοῦ μετακινουμένου μεγαλύτερον ποσοῦ ἀέρος ὀπισθεν των, ἐκ τοῦ ὄγκου καὶ τοῦ σχήματος τῶν φορεμάτων των ἢ εἰς τοὺς ἄνδρας. Φ. Π.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Νοθεία τοῦ μέλιτος.

Ἡ συνήθης νοθεία τοῦ μέλιτος γίνεται διὰ τῆς ἀραιώσεως αὐτοῦ δι' ὕδατος καὶ προσθήκης γλυκαντικῆς τινὸς οὐσίας ζαχαρίνης ἀμυλοσακχάρου κτλ Ἡ δὲ νοθεία ἀναγνωρίζεται εὐκόλως κατόπιν ἀναλύσεως.

Πῶς ξηραίνονται τὰ δένδρα.

Διὰ τὰ ξηράνετε δένδρον, ποτίσατέ το διὰ πυκνῆς διαλύσεως νιτρικοῦ νατρίου, ἁλατος μαγειρικοῦ ἢ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος' τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶνε σφοδρὸν δηλητήριο καὶ ἀναδίδει δηλητηριώδεις ἀτμοὺς, ὡστε φρόνιμον εἶνε ν' ἀπέχωμεν τούτου. Ἄντι αὐτοῦ δὲ μεταχειρισθεῖτε τὰ ἑξῆς : Βράσατε 1 ὄκον πικραμυγδάλων κοπιαισμένων καὶ μετ' ὅσον ζωμὸν ποτίσατε τὸ δένδρον ἢ ἀνοίξατε ὀπὴν καὶ ἐγχύσατε ἐπὶ τοῦ κορμοῦ.

Διατήρησις τῶν σταφυλῶν.

Αἱ σταφυλαὶ διατηροῦνται καλῶς ἐντὸς προσιδίων φελλοῦ. Τοιοῦτοτρόπως τοὺς διατηροῦν οἱ Ἰσπανοὶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε κατάλληλον καὶ τὸ εἶδος τῆς σταφυλῆς, διότι αἱ λεπτόφλοιαι καὶ λίαν χυμώδεις δὲν διατηροῦνται ἐπὶ μακρόν. Ἐπίσης διατηροῦνται ἐξαιρετα, ἂν κοπῶσιν μετὰ τεμαχίον ξύλου (κλιματόβεργας, ὅπερ διατηροῦμεν ἐμβαπτισμένον ἐντὸς φιαλίδιου, περιέχοντος ὕδωρ καὶ κόνιν ἀνθρακος. Τοιοῦτοτρόπως διατηροῦνται μεγάλα ποσὰ εἰς Γαλλίαν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τότε μόνον ἡ ψυχὴ ἡσυχάζει, ὅταν ἔχη τὴν συνείδησιν καθαρὰν.

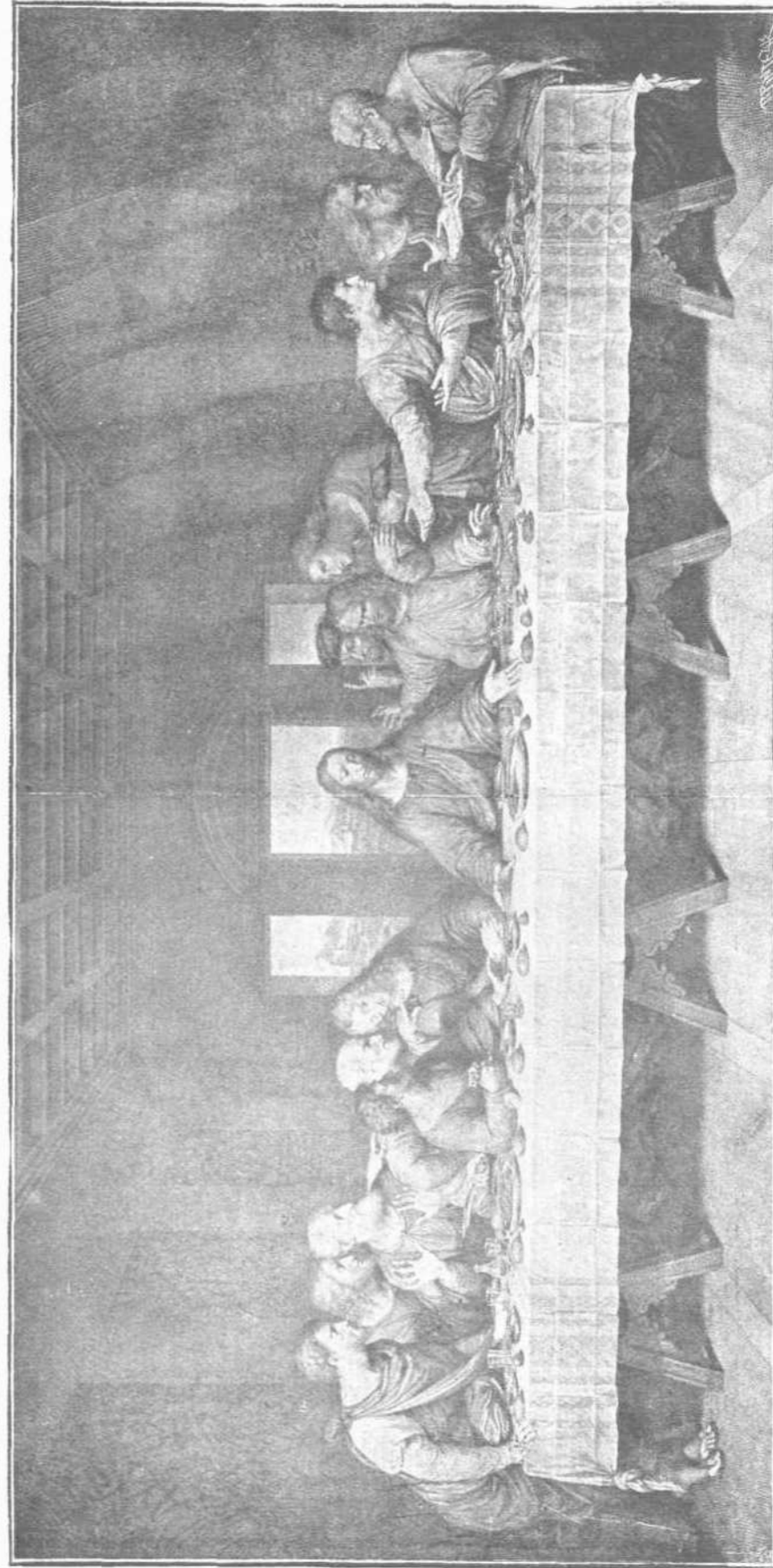
Ἡ καρδιά ὀφείλει νὰ βαλῃ πρὸ τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ἐπιείκεια πρὸ τῆς καρδίας.

Ὁ ἀληθὴς ἔρωρ βασιλεύει εἰς τὰς ἀγνὰς καρδίας.

Τὸ νὰ εἶνε τις πολὺν δυσαρσνημένος μετ' ὅσον ἑαυτὸν του εἶνε ἀδυναμία' τὸ νὰ εἶνε δὲ πολὺν εὐχαριστημένος εἶνε βλακία.

Ἡ ἀπόστασις δὲν χωρίζει ποτὲ δύο ἡνωμένας καρδίας.

Ὅλα εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, ἀρκεῖ τις νὰ μὴ λυπηται οὔτε νὰ χαίρεται πολὺν καὶ νὰ κάμνῃ κατάλληλον χρῆσιν αὐτῶν.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΗΝΟΣ, τὸ ἰδιότυπον τοῦ Λεονάρδου Δά-Βιντσί

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο οἱ μαθηταὶ συνετάχθησαν. Ὁ δὲ Ἰουδᾶς ἐβάνη καταπηγνόμενος. Καὶ μετ' ὅσον σμῶν οὐδεὶς θὰ ἤδυνάτο νὰ ἀποτυπώσῃ, ἤρωτησε: εἰ μὴ τί ἐγὼ εἶμι ραβδί; Ὁ δὲ ἀσκαλὸς ἔκρινεν, ὅτι πάντα περαιτέρω συγλά-λυψις δὲν ἦτο ἀνεκτὴ. Καὶ ὅτε ὁ Ἰωάννης ἐπέμεινε νὰ μὴ τὴν εἶτο ὁ προδότηρ, ὁ Ἰησοῦς ἀποτάθει πρὸς τὸν Ἰσκαριώτην, εἶπεν: τὸ παιεῖς, ποιήσον τάχιον. Ὁ Ἰουδᾶς ἠνόησε. Τὸ βλέμμα του χωρὶς τὴν προσ-πάθειαν ἦδη τῆς ὑποκρισίας διέχυσε ὅλην του τὴν ἀ-πιστιότητα. Σιωπηλὸς δὲ καὶ στυγρὸς ἐξῆλθε ἦτο νῦν. Ὁ Ἰησοῦς ἀπήθυνε τότε συγχινητικωτάτους λό-γους πρὸς τοὺς μαθητάς του. Ἐβλήωτε τὸν ἐπιεικέα-

Εκ τοῦ Ἀνεξαρτήτου

νον θανάτον του, συνέστητε νὰ παραμείνουσιν ἡνωμένοι ἐν τῇ ἀγάπῃ του καὶ παρέσχε πρὸς αὐτοὺς ἐπαγγελίαν ἐλπίδος καὶ παρηγορίας. Μετὰ τοῦτο ἐξῆλθον. Διελθόντες τὸν χεῖμαρρον τῶν Κέδρων, ἐβίασαν πρὸς τὴν Γεσθημανῆ ὅπου εἰσῆλθον ὁ Ἰησοῦς ἐντὸς κή-που καὶ ἀπομακρυνθεὶς κατὰ μόναν, παρέδθη εἰς δεσφιν. Εἶτα ἀναλαβὼν, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου σάλου, γνωρί-ζων, ὅτι ἐπέρχοντο οἱ μέλλοντες νὰ τὸν συλλάβουσι, ἀντι-νὰ προσπαθῆσθαι νὰ τοὺς ἀποφύγῃ, βιάζει πρὸς αὐτοὺς. Ἦτο ἡ Ρωμαϊκὴ σφάρα μετ' ὅσον χιλιαρχὸν καὶ μετ' ὅσον βέντας τῶν ἀρχιερέων. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς, ὡσεὶ ἀδικησάντων διὰ τοὺς ἄλλους ἄλους, προσείλεψεν μετ' ἀνεκφράστου πένθους εἰς τὸν δολοφόνον αὐτῶν. Ἦτο Ἰουδᾶς ὁ Προδότηρ.

Διὰ τὸν ἀκούσμα τοῦ μυστικοῦ δεικνοῦ ὁ Ἰουδᾶς εἶχεν ἐπιπέσει ὅλην τὴν στανικὴν ὑποκρισίαν. Προσῆλθε, με-τέσχεν εἰς τὴν τραπέζαν ὡς φίλος καὶ μαθητὴς, καὶ με-τεχειρίσθη πᾶσαν προσπίπτειαν, διὰ νὰ φανῇ κατὰ τὴν ἐπιείκειαν ἐκείνην μετ' ὅσον ἀποστασίου καὶ στοργῆν. Ὁ Ἰησοῦς παρηκολούθησε μετὰ θλίψεως τὴν ἐγχα-τὴν αὐτῶν πύρωσιν, ὅτε δὲ ἔβλεν, ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μαθητοῦ του εἶχε σκηνώσῃ ὁλόκληρος ὄσος, ἀπε-φίσει νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν τερπνὴν ὑποκρισίαν τοῦ προδότη. Καὶ εἶπεν: Ὁ τρώγων μετ' ἐμοῦ τὸν ἄρτον ἐπῆρε κατ' ἐμοῦ τὴν πέραν αὐτοῦ. Καὶ μετ' ὀλίγον προσέθηκεν: Ὁ ἄ-μην, ἀμην λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει μετ'.

ΝΥΞ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Μέσα εις την μυστηριώδη και αδιατάρακτον γαλήνην της νυκτός ἀκούεται αἴφνης εις βαρῆς και χαρμόσυνος ἤχος. Καί ὁ ἤχος αὐτός ὁ ἑναρμόνιος, ὁ ἐρχόμενος μακρόθεν νὰ σημαίῃ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος και νὰ σκορπίσῃ εις πᾶσαν ἀνθρώπινον ψυχὴν τὴν συγκίνησιν τῆς χαρᾶς και τῆς Θείας εὐφροσύνης, εἶνε τοῦ κώδωνος τῆς ἐκκλησίας.

Μακρὰν ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τοῦ λόφου σκιαγραφεῖται μόλις ἡ ὠραία πολίχνη μετὰ τὰ πολυάριθμα φῶτά της, ἅτινα προσδίδουσιν εἰς τὸ νυκτερινὸν σύνολον εἰκόνα ἐξαισίας φαντασμαγορίας.

Ἡ φύσις ἔχει προσλάβει και αὐτὴ ὅλον τὸ ποιητικὸν και ἤρεμον μεγαλεῖον ἑαρινῆς εὐδίας. Εἰς τὸν οὐρανὸν ὅλον ἀναρίθμητοι ἀστέρες μαρμαίροντες ἐξαποπέλλουσι διὰ τῶν ἀργυρῶν των χειλέων μυρίους εἰς τὴν γῆν ἀσπασμούς.

Τὸ πᾶν συμβολίζει ζωηρῶς τὴν χαρὰν, τὸ πᾶν πανηγυρίζει σιωπηρῶς τὸν θρίαμβον τῆς ἑορτῆς.

Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς μεταρσιος ἀνίπταται εἰς ὕψη θεῖων ἰδανικῶν, ἐνῶ ἡ ψυχὴ ζητοῦσα ἀνευρίσκει ἐν αὐτοῖς τὸ πανσίλπου πάσης ἁμαρτίας.

Εἰς ἀνθρώπος ὡς φάσμα μόλις διακρίνεται ἐν τῷ σκότει πορευόμενος τὴν ὁδὸν τοῦ μυστηρίου, ἐκείνην, ἣτις φέρει αὐτὸν εἰς ἕνα τόπον ἱερὸν. Εἶνε ὁ πιστὸς τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁπαδὸς τῶν θεῶν λόγων. Ἡ διάνοιά του εἶνε πηγὴ ἱερῶν σκέψεων, ἡ ψυχὴ του βωμὸς πάσης ἀρετῆς....

Ὁ ὁδοιπόρος πάντοτε προχωρεῖ. Ἐν ὅσῳ πλησιάζει πρὸς τὸν σκοπὸν του, ὁ ἤχος τοῦ κώδωνος πληττεῖ ἰσχυρότερον τὰ ὦτά του και τὰ γῆινα φῶτα ἐνδυναμοῦνται ζωηρότερον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Αἴφνης εἰς μίαν στιγμὴν ἴσταται και προσέχεται ἐνδομύχως. Νομίζει ὅτι ἀκούει ὑψηλὰ ἄνωθεν αὐτοῦ μίαν ψαλμοδίαν μελισταγοῦς και ἀρρήτου ἁρμονίας, ψαλμοδίαν, ὡσεὶ ἐξερχομένην ἀπὸ τὰ ροδόεντα χεῖλη ἀγγέλων. Ἡ ψυχὴ του πλημμυρεῖται τότε ὑπὸ λεπτῆς συγκινήσεως και ἄρχεται ψάλλουσα και αὐτὴ μυστικῶς ἕνα ὕμνον λατρείας πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Εἶτα πάλιν ἐξακολουθεῖ τὸν ἴδιον δρόμον του και εἰσέρχεται μετ' εὐλαβείας εἰς τὸν ναόν, εἰς τὸν ὁποῖον τελεῖται καταναυτικῶς ἡ θεία και ἱερὰ μυσταγωγία.

Ὁ ἱερεὺς ψάλλει εἰς στροφᾶς μελωδίας τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀναστάσεως και ὁ προσκυνητῆς γονυπετεῖ ταπεινῶς.

Ἄπειρα φῶτα διαχύνουσιν ἄπλετον λάμψιν εἰς ὀλόκληρον τὸν ἱερὸν χώρον και τοῦ λιβα-

νωτοῦ τὸ μυρὸν θυμίαμα πληροῖ αὐτὸν δι' ὑποκυάνου ὀμίχλης.

Ἄπειρος γραφικότης κάλλους και μεγαλείου, ἀπείριστος σκηνογραφία ὀδηγοῦσα φανερῶς εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ συντελεσθέντος μυστηρίου. Καί ὁ πιστὸς μένει ἐπὶ πολὺ ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν του ἀκίνητος, μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς δακρυροοῦντας, προσβλέπων πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, ἐνῶ μετ' ὀλίγον ὁ κώδων τοῦ ναοῦ ἀφίνει τὴν τελευταίαν του ἀπήχησιν εἰς τὸ κενόν— ἀπήχησιν Θείας ἁρμονίας.

Χαράλ. Δ. Κουτσήφης.

Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

Ψεύτικο, φαρμακικὸ
ἐκάμανε κριτήριον
καὶ ἔς τὴν κορφή τοῦ Γολγοθᾶ
τὸ πειθὸ φρικτὸ μαρτύριον,
ἐπίφανε μ' ὑπομονὴ
μεγάλῃ ὁ Ναζωραῖος,
ποῦ'ταν κ' ἐπᾶνω ἔς τὸ Στανθὸ
τόσφ γλυκὺς κ' ὄρατος!

Κ' ἐνῶ τὸν ἰσαύρωσαν αὐτοὶ
μὲ ἀπογὰ μεγάλη,
κ' ἔτοιμοθάνατος σιγᾶ
ἔγερνε τὸ κεφάλι,
Φέρνει τὰ μάτια τὰ γλυκὰ
πρὸς τὴν οὐρανία σφαῖρα,
και λέει: συχώρα τους Θεὶ!
συχώρα τους Πατέρα!

Ἀθήναι

Γεώργιος Α. Πολίτης

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἰταλίας Ἑλένη μετὰ τῶν δύο αὐτῆς τέκνων.

ΠΩΣ ΗΘΕΛΑ

Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουνα
πανί, κουπί, στήν βάρκα
Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουνα
τιμόνι και φωτιὰ.
Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουνα
τοῦ σύμπαντος τὰ ἄκρα
Τοῦ ἡλίου τὸ μεῖδιωμα
τῶν ἀστέρων ἢ ματιά.
Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουνα
καράβι ἄρματωμένο.
Νὰ διατρέχω θάλασσες,
ποτάμια και πορθμούς.

Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουνα
ἕνα πουλί θλιμμένο
Νὰ τρέχουν τὰ φτεροῦγιά μου
σὲ τόπους μακρινούς.
Πῶς ἤθελα τῶν κεραυνῶν
νὰ εἶμαι ἡ μητέρα
Πῶς ἤθελα τῆς ἀστραπῆς
νὰ εἶμαι ἀδελφὴ.
Πῶς ἤθελα ἡ σὺζυγος,
νὰ εἶμαι τοῦ ἀγέρα
Κατόρας, θρέμμα. ζωντανὸ
ἐχθρῶν καταστροφῆ.

Σ. Οἰκονομίδου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΒΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΚΑΠΝΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου τ.ύχους).

Πλήν τῆς φυσικῆς ταύτης ξηράσεως διὰ τοῦ ἡλίου, ἔχομεν καὶ ἄλλην τὴν διὰ τῆς τεχνητῆς θερμότητος, τὴν τεχνητὴν καλουμένην ἀποξη-
ρανσον.

Ἡ μικτὴ ἀποξηρανσον, ἡ φυσικὴ καὶ τεχνητὴ δῆλον ὅτι, παρασκευάζει καπνὸν ἕξοχον ὑφ' ὅλας τὰς ἐλόφεις.

Ἄφου ὁ καπνὸς ἀποξηρανθῆ ὀλοτελῶς τότε τὸν θέτομεν κατὰ δέσμας ἐντὸς εὐαέρου ἀποθήκης, μὲ δάπεδον ξύλινον, ἀερίζοντες αὐτὴν μόνον, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλός, τὸν δὲ Φεβρουάριον δέον νὰ προβαίνωμεν εἰς τὴν ἐκποίησιν τούτου, καθότι ἐνδέχεται νὰ ἐπέλθῃ ζύμωσις τοῦ καπνοῦ, ἣτις συνίσταται εἰς τὴν χημικὴν μεταβολὴν τῶν συστατικῶν τοῦ καπνοῦ, δι' ἧς καὶ πολὺ μεταβάλλεται ἡ ποιότης τούτου.

Ὁ καπνὸς ἔχει ἀρκετοὺς ἐχθρούς. Καὶ πρῶτος εἶνε ὁ εἰς τὴν τάξιν τῶν τρωκτικῶν καταλεγόμενος λαγῶς, ὅστις, ἵνα δοκιμάσῃ τί φυτόν τοῦ καπνοῦ ἔχει ἐλάσσονα δριμύτην γεῦσιν, ὅπως φάγῃ, κόπτει αὐτὰ ἀπὸ τὴν ῥίζαν ἐπιφύων οὕτω μεγάλας βλάβας.

Εἶτα εἶνε ἡ μελίγκρα, ἐντομίδιον ἀποζυμῶν τὸν χυμὸν τοῦ καπνοῦ, ἡ ἀκρίς, ἣτις εἶνε εἰς τῶν φοβερωτέρων ἐχθρῶν τοῦ καπνοῦ καὶ ἣς ὁ φοβερότερος ἐχθρὸς κατὰ τὸν διαπρῆπῆ γεωπόνον κ. Ραϊνόλδον Δημητριάδην εἶνε οἱ γάλλοι, οἵτινες καταβιβρώσκοντες σωρείαν ἀκρίδων, ἀπαλείψουσι τὰς καπνοφυτείας ἀπὸ τὰ ἀδηφάγα ταῦτα ὀρθόπετρα ἔντομα.

Εἶτα ἕτερος ἐχθρὸς τοῦ καπνοῦ εἶνε ἡ ἀλευράδα, ἣτις εἶνε παρῶσιον προσβάλλουσα τὸν εἰς λειπασμέναν γαίαν ἀναπτυσσόμενον καπνὸν καὶ οὗ τὰ ὑπὸ τὸ ἔδαφος μέρη τυγχάνουσιν ἄγρᾶ.

Εἶτα ἔχομεν τὸν λύκον, ὅστις εἶνε φυτόν ὑπόγειον, ἀναπτυσσόμενος ἀναλώμασι τοῦ καπνοῦ· ἐξέρχεται δὲ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, μόλις ἀθίγησιν.

Τέλος ἔχομεν τὸν στακτερὸν οκώληκα τῆς γῆς, τὸν οκώληκα τοῦ ξηροῦ καπνοῦ καὶ πληθύνει ἄλλων παρασιτικῶν φυτῶν καὶ ἐντόμων.

Καὶ ἤδη ἀφου διεξοδικῶς διηλθον τὰ περὶ καπνοῦ θὰ περιγρίψω ἂν τὸ καπνίζεον τυγχάτη πρόξενον κακοῦ ἢ καλοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Τὰ φύλλα τοῦ καπνοῦ περιέχουσιν ἄλατα μαγνησίας καὶ τιτανίου, φωσφορικῶν σίδηρον, νίτρον καὶ τέλος ἀκαλοειδῆς τι σπουδαῖον συστατικὸν τούτων, ὅπερ ἀνεκαλύφθη τῷ 1829 καὶ καλεῖται νικοτίνη, οὕσα ἄγρᾶ, ἄχρως, εὐδιάλυτος ἐν τῷ οἰνοπνεύματι, αἰθέρι καὶ ὕδατι, τὰ μάλιστα δὲ δηλητηριώδης.

Τόσον δηλητηριώδης εἶνε ἡ νικοτίνη, ὥστε ἂν σταγόνα ταύτης ἐνοταλάξωμεν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ καμήλου, ἐπιφέρει τὸν θάνατον αὐτῆς ἐντὸς λεπτῶν τιῶν.

Νῦν, ἂν τὰ ἀπαίσια ταῦτα ἀποτελέσματα τοῦ εὐαρέστου τούτου δηλητηρίου, τοῦ καπνίσματος δὲν ἀναφαίνονται παρὰ τοῖς καπνίζουσιν, εἰμὴ σπανιότατα, τοῦτο συμβαίνει, καθότι κατὰ τὴν ἀνάφλεξιν τοῦ καπνοῦ ἢ ἐν αὐτῷ νικοτίνη μεταβάλλεται εἰς δευτερεύοντα ἄλατα, βάουιν ἔχοντα τὴν πυριδίνην καὶ κολλιδίνην, ὄντων ἑλαττον δηλητηριωδῶν καὶ δεύτερον, καθότι ὁ καπνὸς σπανιότατα βαθῶς εἰσπνέεται.

Τὸ κάπνισμα, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπον, εἶνε ἐν τῶν φοβερωτέρων δηλητηρίων καὶ δὴ καὶ διὰ τοὺς ποιουμένους ὑπέρευμερον χρῆσιν τούτου.

Ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς τῆς φαρμακολογίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ Ἀφεντούλης, εὐρισκόμενος ἐσπέραν τινα ἐν τῷ καφεναίῳ μετὰ φίλων αὐτοῦ καὶ καπνίσας δύο μόνον σύριγγας, κατελήφθη μετὰ τὴν πόσιν τῆς δευτέρας ὑπ' ἐντόνου δηλητηριώσεως, ἐκδηλωθείσης δι' ἔμετον, ἐφιδρώσεως, παραλυτικῆς διαρροίας τρόμου καὶ ψύξεως τῶν τε ἄνω καὶ κάτω ἄκρων, ἰλιγγου καὶ προκαρδίου ἄλγους, οὕτω δ' ἔχων μετ' ἐφέρθη εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Ἄλλ' οὐ μόνον παρὰ τοῖς καπνίζουσιν ἀναφαίνονται θάττον ἢ βράδιον τὰ ἐκ τοῦ καπνοῦ δλέθηρια ἀποτελέσματα, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς διατρίβουσιν ἐπὶ μακρὸν εἰς περιορισμένους χώρους, ἐνθα εἰσπνέουσι μεμολυσμένην ἀτμόσφαιραν, ὡς τοῦτο παρατηρήθη εἰς πυρποληθὲν καπνοεργοστάσιον τῆς Τουλούζης, ἐνθα οἱ πλείστοι τῶν πυρσοβεστῶν, ἕνεκεν τῆς μεμολυσμένης ἀτμοσφαιρας τοῦ ἐργοστασίου, προσελθούσης ἐκ τῆς ἀναφλέξεως τοῦ καπνοῦ, ἐδηλητηριάσθησαν, καθ' ἣν δηλητηρίασιν παρουσίασαν κλονισμὸν τοῦ βαδίσματος· συνῆλθον δ' ἐκ ταύτης μετὰ μακρὸν ὕπνον.

Διὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς λόγον, ὅταν διαμείνωμεν ἐπὶ πολὺ ἐν καφεναίῳ μὲ κλειστάς τὰς θύρας ἕνεκεν τοῦ ἐν αὐτῷ καπνοῦ αἰσθανόμεθα ἀτονίαν, ἰλιγγον καὶ καρδιόκτυπον.

Περὶ τὸν θεωρῶ ν' ἀναφέρω, ὅτι οἱ τὸ πρῶτον καπνίζοντες ὑπέκεινται συχνότερον εἰς τὰς ἐκ τοῦ καπνίσματος δηλητηριώσεις ἢ οἱ ἐιθάδες, οἵτινες σὺν τῷ χρόνῳ δηλητηριάζονται.

Ὁ καπνὸς προσβάλλει κυρίως τὸ κυκλοφορικὸν σύστημα, ἄλλοτε τὸ πεπτικὸν καὶ ἄλλοτε τέλος τὸ νευρικόν.

Καὶ ὁσάκις μὲν ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ κυκλοφορικῶν συστήματος, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ συχνότερον συμβαῖνον, τότε παρατηροῦμεν ὠχρότητα τοῦ προσώπου, διαλείψεις τοῦ σφυγμοῦ, καρδιόκτυπον, δύσπνοιαν, ἀρτηριοσπασμῶν, ἀτονίαν καρδιακὴν, ἣτις πολλάκις ἐπιφέρει ἀποπληκτικὰς προσβολὰς. Πλήν τούτων παρατηρεῖται ἐλάττωσις τῆς ὀπτικῆς ὁξύτητος, ἕνεκεν βλάβης τῶν

ὀπτικῶν νεύρων, ἣν ἐπιφέρει ἡ νικοτίνη, ἀφικνουμένης εἰς ταῦτα διὰ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Οὕτως ὁ ἐν Βερολίῳ διαπρῆπῆς καθηγητὴς τῆς ὀφθαλμολογίας Hirschberg παρατήρησεν ἐλαττώσεις τῆς ὁράσεως ἐκ τοῦ καπνίσματος κατὰ τὸ 1)2 καὶ ἄλλοτε κατὰ τὰ 2)3 τῆς φυσιολογικῆς. Ὁ δὲ προσφιλὴς μου φίλος ὕφηγητὴς τῆς ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μας κ. Χαραμῆς, παρατήρησε τελείας τυφλώσεις, ἕνεκα καταχρήσεως τοῦ καπνίσματος.

Ὅτι πρὸ τριετίας δηηρέτου ὡς βοηθὸς ἰατρὸς εἰς τὴν ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ παθολογικὴν κλινικὴν τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἰωάν. Ζωχοῦ, παρουσιάσθη ἐκ Σμύρνης ἄνθρωπος μέσης ἡλικίας, παραπονούμενος δι' ἐλάττωσιν τῆς ὁράσεως αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ἐπληροφόρηθημεν, ὅτι ἦτο μανιώδης καπνιστὴς.

Διεγνώσαμεν τότε, ὅτι ἡ ἐλάττωσις τῆς φυσιολογικῆς αὐτοῦ ὁράσεως ἐπῆλθεν ἕνεκεν τοῦ καπνίσματος. Συνεβουλεύσαμεν αὐτῷ ἀποχρῆν τελείαν τοῦ καπνίσματος, γαλακτοτροφίαν, ἀποφυγὴν πάσης ἐπιπόνου πνευματικῆς ἐργασίας καὶ τέλος ἐχορηγήσαμεν αὐτῷ ἐσωτερικῶς ἰωδιούχον κάλι.

Τὰ ἀνωτέρω ἠκολούθησε μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας ἐπὶ τρίμηνον· παρουσιασθεὶς δὲ καὶ αὐθις ἐν τῇ κλινικῇ, ἐξέφρασεν ἡμῖν τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς φυσιολογικῆς αὐτοῦ ὁράσεως.

Ἄλλοτε, ὡς εἶπον, ἀναφαίνονται βλάβαι ἐκ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, ὅτι παρατηροῦνται δυσπεψία, μείρισμα τῶν ὀδόντων, φαρυγγίτις, ἀνορεξία, ναυτία, οἰδημα τῆς γλώσσης, ὅπερ ὡς πλείστοι τῶν συναδέλφων δοξάζουσι, δύνεται νὰ ἐπιφέρῃ τὸν καρκίνον τῆς γλώσσης.

Τέλος ἄλλοτε προσβάλλεται τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ οὕτως ἔχομεν ἀπνίαν, τρόμον τῶν μελῶν, ἡμικρανίαν, ὀκνηρίαν πρὸς ἐργασίαν, κατάπτωσιν τῆς διανοίας, ἀταξικὰ περὶ τὴν κίνησιν φαινόμενα καὶ ἐξασθένεισιν τῆς μνήμης.

Πλήν τοῦ καπνίσματος γίνεται χρῆσις τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ καὶ κατὰ δύο ἄλλους τρόπους· γίνεται δῆλον ὅτι, ὅτε μὲν ἀναρρόφουσι διὰ τῶν ἠωθῶνων τῆς κόπτης τούτων, ὅτε δὲ μάσησις τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ.

Τὰ φύλλα τοῦ καπνοῦ ἐμβραχένια δι' ὕδατος καὶ ἐποστάντα ζύμωσιν τινὰ, διὰ τεχνητῶν μέσων μεταβάλλονται εἰς κόνιν λεπτὴν, ἣτις καλεῖται ταμβάκος.

Ὁ ταμβάκος ἀναρροφώμενος διὰ τῶν ῥωθῶνων, παρὰ τῶν τὸ πρῶτον ποιουμένων χρῆσιν τούτου παράγει ἐρεθισμὸν τῆς βλεννογόνου τῆς ρινός, ὑπερέκκρισιν τῆς ὀνικῆς βλέννης, πταρμὸν, κεφαλαλγίαν καὶ ἔστιν ὅτι ἰλιγγον καὶ ναυτίαν. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως τὰ συμπτώματα ταῦτα, ὡς τὰ πολλά, ἐποχωροῦσιν, ὑπερτροφῶντος μόνον τοῦ βλεννογόνου ὑμέως τῆς

Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασιλισσὰ τῆς Ἰταλίας καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς Τζιολιτί

ρινός, ἐξ οὗ ἐλαττοῦται ἡ ὄσφρησις ἢ ὀλοτελῶς ἐκλείπει.

Ἡ μάσησις τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ συνειθίζεται εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ δὴ καὶ παρὰ τοῖς ναύταις, καθότι ἕνεκεν φόβου πυρκαϊῆς τῶν πλοίων, ἀσθηρῶς ἀπαγορεύεται τὸ καπνίζεον ἐν αὐτοῖς.

Ἡ ἐλευθέρη αὐτὴ ἕξις τῆς μάσησεως τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ εἶνε ἐπικίνδυνος, καθότι ἐρεθίζει τὸν βλεννογόνα ὑμένα τοῦ στόματος, ἐπιφέρει σιελικὴν ὑπερέκκρισιν, καταστρέφει τὴν ὑγιᾶν οὐσίαν τῶν ὀδόντων, ἐπιφέρει οὐλίτιδα

καὶ τέλος ἡ γεῦσις τούτων κατὰ πολὺ ἀμβλύνεται.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν σιγαρέτων, ἅτινα ἀνέχεται ὁ ὀργανισμὸς εἶνε ἄλλοτε ἄλλος, ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἐκάστου. Καὶ ἄλλοι μὲν καπνίζοντες συνεχῶς δύο αἰσθάνονται διαφόρους ἐνοχλήσεις, ἄλλοι δὲ πολλῶν πλείονα, οὐδεμίαν τοι αὐτήν.

Τοῦτο αὖθις τονίζω, ὅτι ἀεὶποτε ὁ καπνὸς θάπτει ἢ βράδιον ἐπιφέρει μεγάλας βλάβας εἰς τὸν ποιούμενον χρῆσιν, εἴτε κατάχρησιν τοῦτου.

Τὰ δὲ περὶ τοῦ κατοίκου τοῦ Ρουμπὰ Γεωργίου Τσακ ἀναγραφόμενα, ὅτι κατὰ τὸ 1860 κατάρθωσε νὰ καπνίσῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν 1800 σιγαρέττα καὶ περὶ τοῦ πλοναίου Δανου Φίρστ, ὅστις παθὼν ἐκ σπληνικοῦ νοσήματος καὶ ἵνα διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν αὐτοῦ, ἐκάπνισεν ἐντὸς 20 ἡμερῶν 125 χιλ. σιγαρέττα, εἶνε ἀνυπόστατα, πολλῇ δ' ἀγρυπτείᾳ καὶ μύθοις συμπεφυρμένα εἰσι.

Καὶ ἤδη ἐρωτᾷ τις :

Τῆς ἔξεως τοῦ καπνίσματος εἶνε εὐκόλον ν' ἀπαλλαγῇ τις ;

Τοῦτο εἶνε δύσκολον, καθότι οἱ μανιώδεις καπνισταὶ ἐξαγριοῦνται, ὅταν τις ζητήσῃ νὰ στερήσῃ αὐτοὺς ἀποτόμως τὸ τόσον αὐτοῖς ἡδὺν σιγαρέτων.

Εἰς τούτους λοιπὸν, ἀκολουθῶν τὸν πολὺν de Fleury ἐπιβάλλω τὴν γαλακτοτροφίαν, τὰς ὑποθερμικὰς ἐνέσεις δι' ὄρου τοῦ Truncac ἢ τοῦ Cheron, τὰ στατικά ἠλεκτρολόγητρα, τὴν ἀποφυγὴν πάσης δυσχεροῦς πνευματικῆς ἐργασίας, κατὰ τὰς πρώτας δὲ ἡμέρας συμβουλεύω αὐτοῖς πρὸς ἐκμυσθίαν καπνοσύριγγα, ἔχουσαν ὀλίγην μενθόλην ἢ τέλος διατάσσω αὐτοῖς νὰ καπνίσωσι διὰ τινος ἡμέρας σιγαρέττα εὐκαλίπτου, ἅτινα εὐρίσκονται εἰς ὅλα τὰ ἐνταῦθα φαρμακεία, εἰσὶ δ' ἄριστα ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν, καθότι καὶ εὖωια εἶνε, τὸ 20 τιμώμενα μόνον 60 λεπτά, τὸ δὲ σπουδαιότερον θεραπεύουσι τὴν φαρυγγίτιδα καὶ λαρυγγίτιδα, ὅφ' ὧν καταπονοῦνται οἱ μανιώδεις καπνισταί. Ὁ καπνιστὴς κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀποκοπῆς τοῦ καπνοῦ, καθίσταται μελαγχολικός, αἰσθάνεται ἀτονίαν διανοητικὴν καὶ σύγχυσιν ἰδεῶν. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως τὰ συμπτώματα ταῦτα ὑποχωροῦσι, τὰ ἐκ τοῦ κυκλοφορικοῦ, νευρικοῦ καὶ πεπτικοῦ συστήματος φαινόμενα παρέρχονται, ἐὰν ἢ ἐκ τούτου βλάβη εἶνε μικρά.

Πρὶν εἶτι κλείσω τὴν παροῦσαν μου μελέτην, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ συμβουλεύσω τινὰ τοῖς ποιούμενοις χρῆσιν τοῦ καπνοῦ, ὅπως ὅσον οἶόν τε ἐλάσσονα κατὰ ἐπιφέρει αὐτοῖς.

Καὶ πρῶτον, ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς τὸ καπνίζεῖν, κενῶ ὄντος τοῦ στομάχου, δεύτερον, ἀπαγορεύεται τὸ εἰσπνεῖν βαθέως τὸν καπνόν, τρίτον, τὸ ἐκβάλλειν αὐτὸν διὰ τῆς ῥινός. τέταρτον, δεῖν νὰ καπνίζηται διὰ καπνοσύριγγος, ὅσον

οἶον τε μακρῶς καὶ τελευταῖον αὐστηρότατα ἀπαγορεύεται τὸ καπνίζεῖν ἐν τῷ πρὸς ὕπνον προωρισμένῳ κοιτῶνι.

Γεώργιος Ἀναστ. Βεθανόπουλος, ἰατρός

Η ΕΜΦΑΝΗΣΙΣ

ρημητικά νέφη, περιφερόμενα γύρωθεν τῆς λαμπροτάτης σελήνης, ἐρριπτον διὰ μέσου τοῦ καταφύτου διαδρόμου, μεταξὺ τῶν ἀπεγυμνωμένων ἡδῆ ἐκ τοῦ φθινοπώρου κλάδων, κινήτας σκιὰς, αἵτινες μετὰ κυκλῶν λάμπων διεδέχοντο ἀλλήλας.

Ὁ ὀλίγον μετριασθεὶς ἄνεμος, ἠγεύρετο κάποτε δίκην ἐκπνοῆς καὶ συνέσφιγγε ἀποτόμως τὰ δένδρα, τῶν ὁποίων τὰ φύλλα φρίσσοντα κατέπιπτον. Θερμὴ τις πνοή, ἀναδιδομένη ἀπὸ ἀοράτου στόματος διεδέχετο πνοῆς ὑγροῦ καὶ συνάμα παγεροῦ ἀέρος. Ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, περὶ τοῦ ἀπομεμονωμένου τούτου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους τῆς Σολόνης περιπτόρου, κάτι τὸ ἀνύστηχον, τὸ ταραχῶδες, δίκην ἐλαφρῶς καὶ ἀνεξηγήτου ἀγωνίας.

Οἱ τέσσαρες νέοι, ὀλίγον τι ναρκωμένοι εἶτι ἐκ τοῦ κυνηγίου τῆς ἡμέρας, ἐμελλον σιωπηλῶς νὰ αἰσθάνησιν τὴν ἐντύπωσιν ταύτην, καθύσον ἐσιώπων, ὄρθιοι καὶ ἀκίνητοι ἰσταμένοι ἐν τῷ πλασιῷ τῆς θυρίδος.

Θόρυβος τις ἀκουσθεὶς πρὸς τὰ δένδρα, τοὺς ἠνάγκασε νὰ σκύψωσι πρὸς τὸ σκότος, ὅτε μακρὰ τις ὄξεια ἐκτεταμένη φωνὴ κλυθυμυρρίζουσα, συνοδουμένη ἀπὸ κτύπου μετακλικῶν πτερύγων, ἐξερχάγη οὐχὶ πολὺ μακρὰν τῶν, ὅτε ἐπλησίασαν ἀναισθητῶς ὁ εἰς τὸ ἄλλου.

— Ἡ κουκουδάγια, ἐψιθύρησε τεταραχμένη τις φωνή, τρέμουσα ἀνεπαίσθητως.

— Μάλιστα, ναι, ἡ κουκουδάγια, προσέθεσεν ὁ ποιητὴς Λουκιανός, τὸ πτηνὸν τῆς νυκτός καὶ τοῦ θανάτου, τὸ πτηνὸν τῶν παλαιῶν παραδόσεων ! Ὅποῖαν ἐμπνευσὶν σὰς παρέχει ! Τί ὄραϊα εἰκῶν, τί κατὰλληλος καιρὸς διὰ μίαν ἱστορίαν φαντασμάτων ! Τὴν βλέπετε τὴν ἐμφάνησιν; λευκὰ ἐνδεδυμένην μετὰ τὸ πρόσωπον θυκασιῶς ὠχρόν.

Θὰ ἔλθῃ ἀπ' ἐκεῖ, εἰς τὸν σκοτεινὸν διάδρομον "Ὅχι, δὲν θὰ ἔλθῃ.... Ἔσπον σήμερον ἔσον καὶ χθές.... Ζῶμεν εἰς ἐποχὴν ἀληθῶς πεζήν... Ἰδοῦ, μετὰ βλέπετε ἐκεῖ, διατεθειμένον καὶ ὄλω

πάλλοντα ἔτοιμον νὰ πιστεύσω εἰς τὰ πνεύματα εἰς τὸ πέραν ἀόρατον, εἰς τὴν ἀθανάσιαν τῆς ψυχῆς.... τί γνωρίζω ; Καὶ πάντοτε ἤμην τοιοῦτος.... Λοιπὸν ! θὰ με πιστεύσετε ; Ποτὲ δὲν μοι συνέβη τίποτε, τίποτε παρὰ φρικωδῶς φυσικόν : οὔτε παραμικρὸν κρότον εἰς τὸν τοῖχον ἤκουσα ποτὲ, οὔτε τὸ ἐλάχιστον φάντασμα εἶδον, οὔτε ἀτυχῆς τι ὄνειρον ἢ προαίσθησιν ἐκπληρωθεῖσαν ἐδοκίμασα.... "Ἀχ ! ὅπως ὁ ἄλλος ἔλεγεν, ἡ ζωὴ εἶνε τρομερῶς καθημερινή.....

"Ἦναψε πυρετὸν, τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὸ σιγᾶρόν του, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὸ στόμα καὶ εἶδον ἐπὶ δευτερόλεπτον νὰ λάμπουν αἱ τρίχες τοῦ ξανθοῦ μύστακος του καὶ ὁ ἀδάμας, ὃν ἔφερον εἰς τὸν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς του χειρὸς.

— Καὶ εἰς ἐμὲ δὲν συνέβη ποτὲ τίποτε, προσέθηκεν ὁ ἀρχιτέκτων Βαριε καὶ εὐτυχῶς, διότι ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἴδω τι τὸ ὑπερφυσικόν — ὡς π. χ. νὰ ἴδω τὸν σκύλον μου Μηλὸρ νὰ ἔλθῃ αἴφνης νὰ μοῦ εἴπῃ :

"Τί νέα, κύριε ;" — νομίζω, ὅτι θὰ ἐτρέλλε νόμην αἰφνηθῶς καὶ τοῦτο θὰ μοι ἦτο φυσικῶς πολὺ δυσάρεστον

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, ἐδήλωσε τρίτη φωνή.

Ὁ ἰατρὸς Φιλιάλ μόνον δὲν εἶχεν εἶτι λάθει τὸν λόγον. Στηριζόμενος διὰ τῶν χειρῶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς θυρίδος, ἐταλαντεύετο πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, κατόπιν ἔστη καὶ ἠνόησεν, ὅτι εἶχε κἄτι νὰ εἴπῃ.

— Καὶ σὺ ; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— "ὦ ! ἐγὼ, εἶπεν ἠσύχως, μετὰ γνωρίζετε ποτὲ δὲν ἐταράχθη ἀπὸ οἷαν δῆποτε ἀνησυχίαν τῶν ἀοράτων. Ὁ κόσμος, ὡς ἔχει, μοι φαίνεται ἐντελῶς ἐξηγημένος· ἀκοῦμαι τοῦλάχιστον εἰς τὰς ἐξηγήσεις, ὡς μοι διδῆι, διὰ δὲ τὰ μεταφυσικά ζητήματα, ἀδιαφορῶ· ὑπάρχουν πολλὰ, ἀλλὰ ζητήματα εἶτι πολὺ μᾶλλον ἐπείγοντα ἀπὸ αὐτὰ ! . . .

— Σιωπῆ, ἀπίστε.

— Καὶ σὺ, δυσειδίμων.

— Μόλα ταῦτα . . . ἐπανελάθεν ὁ ἰατρὸς — καὶ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν — μ' ὅλα ταῦτα, ἐκ παραδόξου ἰδιοτροπίας τῆς τύχης, εἰς ἐμὲ συνέβη κάτι τὸ ἀπροσδόκητον

— Φάντασμα ; ὁ Ἀμλέτος εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ἐλσενέρ ;

— . . . Συμβεθικός, τὸ ὅποιον ἐξηγῶ πολὺ ἄσχημα

— Ὁ Φιλιάλ ἐρωτευμένος ἐνὸς ὄραϊου φαντάσματος !

— Τὸ ὅποιον τῷ ἐμρανίζετα κατὰ τὸ μεσονύκτιον, μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκομμένην μεταξὺ τῶν βραχιόνων του, θρηνοῦντος καὶ κινουντος τὰς ἀλύσσους

— "Ὅχι, ὄχι, εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον ῥομαντικόν

— Ἐμπρός, λοιπὸν, διηγῆσού μας τὸ συμβεθικός.

— Ἐχεις ὄρεξιν νὰ τὸ διηγηθῆς.

— Ἔστω . . . Εἶνε μικρὸν, ἐξ ἄλλου δέκα ἀπλούστατον. Ἐνθυμείσθε τὸν φίλον μου Πατρίκιον Ὀμπριέν ;

— Τὸν Ἴρλανδόν ;

— Ἐνας μέγας βοστρυχώδης τύπος, καί, ὅστις παντοῦ σ' ἐσυνόδευεν ὡς ἄμετρος σκιά καὶ ἐγγελα σιωπηλῶς καπνίζων ;

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος : μετὰ μαῦρα κτσαρὰ μαλλιά, γαλανοὺς γελαστοὺς ὀφθαλμούς, μετὰ ἐνστικτον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρωνείας, ὄχι Σάξων, οὔτε δι' ἕνα ὀδύλον.... Εἰς ἀληθῆς Κέλτης. Ὅλιγον μὲς ἐνδιαφέρει ἄλλως τε.... Λοιπὸν, εἶνε τώρα πέντε ἔτη, μόλις εἶχα τελειώσει τὸ πρῶτον ἔτος τῶν ἐσωτερικῶν σπουδῶν μου, ὁ Πατρίκιος, ὅστις εἶχε τελειώσει τὸ θέμα του — πόσαι φιάλαι κατηνκλώθησαν ἐκείνην τὴν ἐποχὴν !

Ὁ Πατρίκιος λοιπὸν μοι ἀνήγγειλεν, ὅτι μέλλει νὰ ἀντικαταστήσῃ διὰ δύο μῆνας ἕνα γέροντα θεῖον του, ἕνα ἰδιότροπον πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ἐξασκοῦντα τὸ ἐπάγγελμά του εἰς ἕνα χωρίον πρὸς τὰ νότια τῆς Ἰρλανδίας.... Ὁ βασις τόπος ἐξ ἄλλου.... Κυνήγιον ἄφθονον, ψάρευμα.... Ἐν συντομίᾳ μοι ἐζήτησε λοιπὸν νὰ συμμερισθῶ τὴν ἐξορίαν του.... Ἀνεχωρήσαμεν.

— Ἐνθυμοῦμαι, μάλιστα, εἶχε λάθει εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἐν δελτάριον ἀπὸ τὸ Κόρκ ἢ τὸ Λίμερικ.

Ἐρχομαι εἰς τὰς πρώτας μου ἐντυπώσεις, μικρὰ χωρία, πτωχικά, χαμηλά, ὅπου ἐβριθε σωρεία χωρίων μαύρων καὶ ἀκαθάρτων χαμηλίων : μία ἐπίπεδος ἐξοχή, χωριζομένη ἀπὸ γαίας καὶ ἔλη, μετὰ πελώρια δένδρα, περιτετυλιγμένα ἀπὸ κιστούς, παρθενοῦς ἀμπέλους, κλιματίδας, ὀλόκληρος βλάστησις πλεονάζουσα καὶ ὀλίγον πνιγηρὰ μετὰ ὑγρὸν κλίμα. Καὶ ἐκεῖ ἐπάνω, ἀναλυόμενα εἰς τοὺς κλάδους, μεγάλα νέφη μετὰ στρογγύλην καὶ στακτοῦρον τὴν ἐπιφάνειαν, ἔτοιμα πάντοτε νὰ διαρραγοῦν.... Νὰ ὑποχονδριάσῃ τις ἐκεῖ εἶναι, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ κυνήγιον.... Ἄλλὰ πόσες μπεκάτσες ὄμως, ὀρυγμαίνες καὶ σχοίνικοι

Ὅποῖαι ὄραϊα πτήσεις ἀγριονησῶν κτλ. πελαγοδρομοῦσων εἰς εὐθείας γραμμάς, μετὰ ἀνασηκωμένα τὰ ῥάμφη, ἐκτεταμένους τὰς πτέρυγας, ἀνωθι τῶν κοιμουμένων ὑδάτων!....

— Ὅχι δὲ τόσος λυρισμός !

— Εἰς τὸ θέμα ! εἰς τὸ θέμα !

— Ἰδοῦ λοιπὸν ἐπεστρέφομεν κατὰ φθινοπωρινὴν τινὰ ἐσπέραν, κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν ὁ Πατρίκιος καὶ ἐγὼ, ὀλίγον κατὰκοποι καὶ κύπτοντες ἐκ μιᾶς κυνηγετικῆς ἡμέρας, ὅτε, ἐξερχόμενοι ἀπὸ πυκνῆς τινος δεινδοστοιχίας, ἐναντι μικρᾶς λίμνης, ἀκούομεν καθαροτάτην φωνήν, γλυκυτάτην, ἄδουσαν παλαιὸν τι ζῆμα

του χωρίου, κάτι τί τὸ ἔλκυστικόν, συνοδευόμενον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, μὲ τινα τόνον ὀξύ καὶ κακὸφῶνον. Ταυτοχρόνως οἱ κύνες, οἵτινες προέτρεχον, ἐπέστρεφον πρὸς ἡμᾶς γρυλλίζοντες μὲ τὴν οὐρανὸν μεταξὺ τῶν κνημῶν. Ὀλίγα τινὰ θήματα ἀκόμη καὶ διακρίνομεν αἴφνης, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὕδατος, γυναῖκα, μὲ ὠχρὸν τὸ πρόσωπον, ἣτις μᾶς παρετήρει μὲ τοὺς μεγάλους τῆς μαύρους ὀφθαλμούς, κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν μικρὰν τῆς κόρην καὶ διὰ τῆς ἄλλης, τὴν λευκὴν τῆς ἐσθῆτα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξήρχοντο γυμνοὶ ὁ λαίμυς καὶ οἱ βραχίονές τῆς. Ἡ ἐμφάνησις ἦτο τόσον ἀπροσδόκητος εἰς τὸ ἔρημον αὐτὸ μέρος, ὥστε ὀπισθοδρομήσαμεν ὀλίγον τι.

— Ἀστεῖα ὦρα λουτροῦ, λέγει ὁ Πατρίκιος.
— Τὴν γνωρίζεις; ἠρώτησα.
— Ὅχι..... Ἴσως ἔρχεται ἀπὸ γειτονικὴν τινα ἔπαυλιν.

— Παράδοξος φυσιογνωμία, ἐν τούτοις, καὶ ὄχι χωρικῆς, προσέθεσα.

Δὲν ὠμιλήσαμεν πλέον περὶ τούτου. . . . Ἡ οὐμίχλη ἀνείρχετο ὅπως κυανὴ μεταξὺ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων καὶ ἦτο ἤδη νύξ, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ γραῖα ὑπηρετρία τοῦ Πατρίκιου μᾶς ἀνέμενον.

Εἶχον ἔλθῃ πρὸς ἀναζήτησίν του πλειστάκις ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἐκ μέρους κυρίας τινὸς ἀσθενούσης βαρέως. Λαβόντες μικρὰν λυχνίαν, ἀπήλθομεν ἐκ νέου.

Ἐν ᾧ διηρχόμεθα τὴν στενωπὸν, ἐσκαμένην ἐκ τῶν τροχῶν τῶν ἀμαξίων, ὁ Πατρίκιος μοὶ διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν τῆς ἀσθενοῦς. Κόρη πλουσίου ἀγγλοῦ εὐπατρίδου, ἐγκατέλειψε τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ ἠκολούθησε ἓνα τῶν κηπουρῶν τοῦ πατρὸς τῆς, ὠρχίον ἱρλανδόν, μὲ χαμόγελων καὶ ὀφθαλμούς ἀπαστρέπτοντας καὶ τὸν ἐνυμφεύθη. Ἀπαρνούμενη ἀπὸ τὴν οἰκογενεῖάν τῆς καὶ ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν, ἀπὸ δυστυχίας εἰς δυστυχίαν, κατασπαρξασσομένη ἐκ σφίσεως, ἦλθε νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπου ἡ οἰκογένεια τοῦ συζύγου τῆς ἔχει μικρὸν ἀγροκήπιον. Ὁ Ὀμπριέν... ἐξ ἄλλου δὲν τὴν εἶχε ποτὲ ἰδῆ. Ἐγνώριζεν ὅμως ὅλα ταῦτα ἀπὸ τὸν γηραιὸν θεῖον του, ὅστις ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Ἐλακτούντων τῶν κυνῶν, ἐχωροῦμεν, ὅτε γραῖα χωρικὴ θηνοῦσα καὶ κρατοῦσα φῶς, ἤρχετο εἰς προῦπάντησίν μας. Εἰς τὴν διάλεκτον τοῦ τόπου, ὠμίλει εἰς τὸν Πατρίκιον, χειρονομῶσα, φωνάζουσα καὶ θηνοῦσα.

— Πολὺ ἀργά, μοὶ λέγει οὗτος, στρεφόμενος πρὸς ἐμέ: τὸ δύστυχον αὐτὸ πλάσμα ἀπέθανε μὲν πρό μίσης ὥρας. Δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ μὲ κληθῇ, ὡς φαίνεται, μέχρι τῆς τελευταίας τῆς πνοῆς: θὰ εἶχε νὰ μοῦ ἀφήσῃ παραγγεῖλιαν τινα διὰ τοὺς γονεῖς τῆς.

— Ἐνθυμοῦμαι, τὴν αὐτὴν στιγμήν, ὅτε

Ὁ Διάδοχος τῆς Γερμανίας
μετὰ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ του

ἠσθάνθη πικρὰν ὄσμὴν δάφνης καὶ χρυσαυθῆμων!

Ὁ κῆπος ὃν διηρχόμεθα ἀναμφιβόλως..

Μετὰ ἐν λεπτόν, ὄρθιοι ἔμπροσθεν τῆς νεκρικῆς κλίνης, ἡ αὐτὴ ἐκφώνησις ἐξῆλθε τῶν χειλέων μας, ἐνῶ ἀντηλλάσσομεν θλέμμα· ἐξαπλωμένη ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας, τὸ πρόσωπον γλωμὸν καὶ σκληρὸν μεταξὺ τῶν μακρῶν πλοκάμων τῆς μαύρης τῆς κόμης, τὰς χεῖρας ἠνωμένους ἐπὶ τῆς λευκῆς τῆς ἐσθῆτος, ἦτο ἡ ἰδία γυνή, τὴν ὁποῖαν εἶδομεν πρό μίσης ὥρας, ἄδουσα εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, ἡ ἰδία...

Σιωπὴ ἐπηκολούθησεν.

— Καὶ συμπεραίνεις; ἠρώτησεν ὁ Βαριέ.....

— Δὲν συμπεραίνω τίποτε, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Δὲν ἐννοῶ, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Βιαία τότε πνοὴ ἀνέμου ἀνετίναξε τὰ δένδρα, ἀπέσπασε φύλλα τινὰ καὶ ἔτριξε τὸ περίπτερον...

— Δὲν πηγαίνομεν νὰ κοιμηθῶμεν;.., ἐπρότεινεν ὁ Μορέλ μὲ μικρὰν φρικίαν!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Ἄντιγόνη II.....

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ζηγαρωτὰ ἐγύρισαν καὶ πάλ' ἀπὸ τὰ ξένα
τὰ τρυγανάκια τ' ἄκακα χαρούμεν' εὐτυχῆ,
καὶ τὴ φωνὴν τὴν παλιὰν ὅσιν πρῶτα εὐτυχισμένα
εὐρίσκουν, καὶ τοῦ μισμοῦ ξεχνοῦν τὴν ταραχὴ.

Πόσα δὲν πέρασαν αὐτὰ, κύματα ἀφρισμένα,
νύκτας ψυχρὰς μὲ σιναγμούς σιτῆς ξενητιῶς τὰ μίση,
κι' ὅμως, δὲν λησμονήσαν ἐκεί μακρὰν στὰ ξένα
τὸν τόπον τῆς ἀγάπης τοὺς σὲ ζηλεῖν' ἀγέρι.

Γύρισαν μὲ τὴν ἄνοιξιν ὄλο χαρὰ κ' ἐλπίδα,
μὲ ὄνειρ' ἀτελεύτητα χρυσὰ καὶ τηλαυγῆ,
μόν' ἓνα ἔμεινε μακρὰν σὲ ἄξενη πατρίδα
τὸ ταῖρι τοῦ ἐλησμονῆσαι σὲ μακροσμένη γῆ.

Χρόνοι περιοῦν, κι' ἀνοφελῶς κλαίει κι' ἀναστενάζει,
τὸ περιδέραιον ἄνεμοι, ἔρημο μοναχό,
μάτην προσμίνει, καὶ καὶ μὲν τὸ σιγῆν του παρᾶσαι
σιτοῦ χωρισμοῦ τοῦ τὴν σιγῆν τρεῖς χρόνους: τὸ πτωχό.

Ὡ περιμίνει σὴν σιγῆν κονιά του νὰ πετόξῃ,
τὸ ταῖρι του τὸ ζηλευτὸ ὅσιν πρῶτα μὲ χαρὰ.
Μίς τὴν θεομῆ του ἀγκαλιὰ νὰ πείσῃ, καὶ ν' ἀπαύξῃ
δύο φιλάκια, ποῦ γιὰ αὐτὰ χρόνους καρδιοκτυπῆ.

Γλυκὰ θὲ νὰ τ' ἀγκάλιαζε, γλυκὰ ὡσὺν καὶ τότε
καὶ δὲν θὰ ἔφαιγε ποτέ, ποτέ ἡπὸ κονιά του.
Ὡ προτιμοῦσε τὸ πτωχὸ νεκρὸ νὰ πείσῃ τότε,
μὲ τὴν ἀγνὴν ἀγκάλην του μὲ τὰ φιλήματά του.

Ἐν Καίρω τῆ 13, Φεβρουαρίου 1911

Φίλιππος Μ. Μελιδούδης
Μηχανικός

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ STECHETTI ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ)

VIENI NERINA SCEDITI

Ἐλα, Νερτίνα, κάθισε
ἐδῶ στὰ γόνατά μου
καὶ ἡ φλογερὰ σου ἡ ματιὰ
ὡς κἀπὴ τὴ καρδιά μου.
Ἐλα καὶ κλείσε με σφικτὰ
στὴ ποθητὴ σου ἀγκάλῃ
μὲς τὴν καρδιά σου ποῦ κτυπᾷ
νὰ κρύψω τὸ κεφάλι
Καὶ ὡς σχισθῇ ἡ γῆ σὲ δύο
τὰ βᾶθη ὡς ἀνατρέψῃ
ὁ Οὐρανὸς ὡς κρεμισθῇ
τὴ πλάσι ὡς καταστρέψῃ.
Δὲν τὰ φοβοῦμαι ὅλα αὐτὰ,
ἤλιε μὲ μὲς τὸ στόμα
καὶ προκαλῶ τὸ θάνατο
καὶ τὸ Θεὸ μου ἀκόμα !..

Ζάκυνθος

Ἄγγελος Σαλούτδος

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Τί, ἀνοίξατε μεσιτικὸν γραφεῖον γάμων;
— Ναί, στὴν ἀρχὴ ὑπάντρεψα τῆς 6 κόρας μου,
ὕστερα ἡ δουλειὰ ἔστρωσε μόνη τῆς.

Ἐνας (τοῦ ὁποῖου ἡ γυναῖκα ποτὲ δὲν εὐρίσκεται εἰς
τὴν οἰκίαν):—Θὰ χωρίσω.

Μία.—Τί λέτε, κύριε Δόκτωρ;
— Μάλιστα! Βαρέθηκα τὴν μοναξιά!

Ἐκεῖνος, (ἐπισημαίνει ἀργὰ τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν.)
Ἐκεῖνη (ἐξῶ φρενῶν). Μασκαρᾶ! Ἄθλιε, νά, φτώ
σου! δὲν μπορῶ πιά νὰ σε ζαναζῶ.

Ἐκεῖνος.—Τότε σβύνω τὸ φῶς ἀμέσως.

— Λένε πῶς ἔχει πνεῦμα ὡς τὰ νύχια τῆς.
— Ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ τρώγει

Ὁ πεμπίς.—Γιατί, μπαμπᾶ, οἱ μαλλιαροὶ φοιτη-
ταὶ προτιμᾶνε νὰ ἐπιτίθενται κατὰ τῶν φοιτητῶν τῆς
Θεολογ. Σχολῆς;

— Ἀπὸ ἀντιζηλίαν, παιδί μου, γιατί οἱ Θεολόγοι
ἔχουν μαλλιά, ἐνῶ τοὺς μαλλιαροὺς τοὺς ἐκούρεψεν ὁ
Μιστριώτης.

Ὁ Μπόμπι (πρὸς τὴν ἀδελφὴν του). Κική, πρέπει
νὰ καθήσῃ ἐντελῶς ἡτυχη. Ἡ μαμά ἔχει ποнокέ-
φαλο. Δὲν βλέπεις τί ἀγίλια παιζῶ ἐγὼ ταμποῦρλο;

— Ἀλήθεια, τί γίνεται ἐκεῖνος ὁ βλάκας, ὁ Νίκος;
— Τί περίεργον! πρὸ ὀλίγης ὥρας τὸν βρῆκα καὶ
μ' ἐρώτησε κι' αὐτὸ: τὸ ἴδιο πράγμα γιὰ σᾶς.

Φιλάρεσκος.—Ἀπεράσιμα νὰ χωρίσω τὸν ἄνδρα μ.υ!
Φίλη τῆς.—Ἐχεις μέγα δίκαιον, ἔτσι κάπως μὴ
φορὰ ἓνα ἄνδρα εὐτυχῆ.

— Ὁρατὰ μοῦ τὰ καταφέρτε μ' αὐτὴν τὴν ὀμ-
βρέλαν ποῦ ἀγόρασα. Ἐξέβαψε!

— Κατὰ πᾶσιν πιθανότητα φαίνεται πῶς τὴν ἐ-
θρέξατε.

Ὁ γιατρός. (ἐνῶ φεύγει).—Καὶ ἡ γλώσσα τοῦ παι-
διοῦ σας εἶε πάλυ χαλασμένη.

Μητέρα.—Ἀλλὰ, κύριε γιατρε, τὴν γλώσσα του δὲν
τὴν εἶδατε.

— Ἀκοῦτε τί σᾶς λέγω, τὴν εἶδα εἰς τὸν καθρέ-
πτη. Τὴν ἔβγαλε πίσω μου ἐνῶ ἔδρανα ἔξω.

Εἰς τὸ Δημαρχεῖον:

Ὁ ὑπάλληλος (πρὸς ζευγὸς νεονύμζων). Παρακαλῶ,
περιμένετε ὀλίγον.

Ἡ μηροῦ (καθ. ἐκυτὴν). Θεέ μου, ἀκόμη νὰ πε-
ριμένω!

